Barbara Cartland.

Doar dragostea contează.

Capitolul 1.

-Vreau să-ţi vorbesc, Iola.

Vocea generalului răsună ca în faţa trupei adunate în curtea cazărmii.

- Da, tată.

Iola ridică ochii de la feliile de friptură de vită din farfuria ei, mâncarea favorită a generalului. Dinspre partea ei, Iola ar fi preferat o friptură mai mică şi mai bine friptă. Ştia însă că este mai înţelept să tacă.

- Sunt flatat şi într-un fel puţin surprins, continuă generalul. Dar la urma urmei eşti fata mea şi situaţia nu este de neglijat.

Iola îl privi fără să înţeleagă.

- Ce vrei să spui, tată?

- Ei bine, lordul Stoneham mi-a cerut permisiunea de a-ţi

face curte şi i-ani dat fireşte consimţământul, Iola îl privi uluită pe tatăl ei, incapabilă de vreo reacţie. Lordul Stoneham? Nu era tocmai reprezentantul districtului, care venise în acea dimineaţă să-i facă o vizită tatălui ei? Se închiseseră amândoi în birou şi au rămas atâta timp, încât mătuşa Margaret se întreba dacă nu trebuia să-l invite la dejun. Dar, îşi luase în cele din urmă rămas-bun şi urcase în trăsura lui, cu blazonul familiei pe portieră şi pe capră cu lachei în elegante livrele albastre cu fir auriu.

- Ce voia de la tine, Alexander? îl întrebase sora lui.

- Mai târziu! Mai târziu! răspunsese el pe un ton ursuz. Dejunul trebuie să fie gata şi tu ştii că îmi place să mănânc la oră fixă.

Au trecut aşadar în sufragerie, generalul în frunte, cu un aer autoritar.

In ceea ce o priveşte, Iola nu găsise nimic extraordinar în această vizită. Lordul Stoneham venea adesea să-l consulte pe tatăl ei în legătură cu unele probleme privind districtul. Generalul, care spre marea lui satisfacţie fusese numit supleant, îl înlocuia cu plăcere pe lordul Stoneham la ceremoniile oficiale la care acesta nu putea participa având alte invitaţii.

Şi acum... Poate a înţeles greşit?

- Am... auzit bine, tată? îndrăzni ea să întrebe. Vrei să spui că lordul Stoneham doreşte... să-mi ceară mâna?

- întocmai! Vrea să te ia de soţie. Şi cât mai repede posibil.

- Dar tată... Soţia lui nu a murit decât de...

- Se împlineşte un an săptămâna viitoare. Douăsprezece luni este perioada normală de doliu.

- Iată cea mai minunată veste pe care am auzit-o vreodată! exclamă mătuşa Margaret, încântată. Gândeşte-te puţin,

Iola. Nu numai că vei fi soţia reprezentantului districtului, dar vei putea purta o diademă şi vei asista la deschiderea Parlamentului.

Vocea mătuşii tremura de emoţie, în timp ce Iola îşi privea stupefiată tatăl.

- Nu înţeleg, tată, de ce vrea lordul Stoneham să se căsătorească cu mine... Este atât de bătrân...

- Sunt de acord că nu este la prima tinereţe, răspunse generalul, dar este un bărbat pe ,care îl admir, îl respect şi care va fi un soţ foarte convenabil.

Iola tresări. Până acum, nu-l privise niciodată pe lordul Stoneham ca pe un bărbat. Nu-l văzuse decât ca persoană oficială. A fost flatată când la un bal a invitat-o de două ori la dans, dar s-a gândit că o făcuse numai pentru că era fiica tatălui ei. în acelaşi fel îşi explica amabilitatea pe care i-o arătase cu ocazia plictisitoarelor şi interminabilelor recepţii pe care le dădea la Stoneham Park. Nu-i trecuse

niciodată prin minte că l-ar putea interesa ca femeie.

- Ţi-a făcut o mare favoare alegându-te, remarcă generalul ca pentru sine. Va veni să te vadă mâine la prânz; pregăteşte-te să-l primeşti cum se cuvine, adăugă el agitând clopoţelul de argint pentru a chema servitorii.

Iola abia se atinse de mâncare. Refuză desertul şi întrebă cu o voce slabă, gâtuită:

- Vrei să mă scuzi, tată? Nu... mă simt prea bine.

- Emoţia, presupun, zise generalul. Este de înţeles. Du-te să te odihneşti. Nu uita că mâine trebuie să arăţi cât mai bine.

Iola se grăbi să se ridice de la masă şi să părăsească sufrageria.

- Fetele de astăzi nu mai au rezistenţa din tinereţea noastră. Se pierd la cea mai mică emoţie, zise generalul.

- Vestea i-a produs un adevărat şoc, comentă Margaret llerne.

- Fără îndoială. Mai ales că nu a avut niciodată un pre-tendent. L-am îndepărtat pe acel tânăr insolent pe care-l vedeam prea des pe aici înainte de a se produce ceva ireparabil.

- Ai făcut foarte bine, Alexander. Căpitanul Windham nu era o partidă convenabilă pentru fiica ta.

- Sunt de aceeaşi părere.

Margaret surâse:

- Sunt sigură că draga noastră Iola va înţelege avantajul unei căsătorii cu un aristocrat de importanţa lordului Stoneham. Desigur, ea nu are decât optsprezece ani şi el...

- Vârsta nu contează la un bărbat de importanţa lui, o întrerupse generalul. El are nu numai inteligenţă, ci şi autoritate, calităţi pe care nu le găseşti la cei tineri.

Priveşte ce încurcături au făcut cu războiul burilor! Este o ruşine! O demonstraţie de incompetenţă la care nu mă aşteptam din partea armatei britanice.

Sora lui se grăbi să schimbe subiectul dezbătut de sute de ori:

- Aşa cum ţi-am spus de atâtea ori, Alexander, nu se mai găsesc bărbaţi ca tine în zilele noastre. Iola va avea norocul să regăsească multe din calităţile tale la viitorul ei soţ.

- Este adevărat, admise generalul.

îşi turnă vin de porto într-un pahar şi continuă:

- Va trebui să ne ocupăm de trusoul ei. Sunt gata să fac mai multe sacrificii decât dacă s-ar fi măritat cu cineva mai puţin important.

Sora lui surâse, încântată.

- Nu uita, Alexander că va apărea în public şi va fi prezentată la Buckingham Palace.

- Dacă va trebui să rivalizeze în eleganţă cu regina Alexandra, va trebui să cheltuiesc o sumă frumoasă pentru rochia ei! spuse râzând generalul. în fine, când va fi căsătorită cu lordul Stoneham, sper să-i plătească el cheltuielile! Ţie pot să-ţi spun, Margaret, adăugă scăzând vocea, mi se pare foarte atras de Iola. Am fost surprins de felul cum mi-a vorbit despre ea.

- Chiar crezi că este îndrăgostit?

- Nu-mi place acest cuvânt. Este prea sentimental după gustul meu. Dar trebuie să admit că aşa pare.

- înseamnă că Iola are mai mult noroc decât am crezut! exclamă Margaret Herne. M-am gândit că dacă vrea să se însoare, o face pentru a avea un moştenitor.

- Exact. Moartea fiului său în Africa a fost pentru el o tragedie din care am crezut că nu-şi va mai reveni.

- Se pare însă că şi-a revenit.

-Aşa se spune. Şi ţine neapărat să facă nunta luna viitoare. Nu i-am spus încă Iolei, de teamă să nu o sperii. Tinerele fete devin nervoase în cazul unei căsătorii aranjate. Din partea mea, aş fi preferat să aşteptăm şase luni pentru a le permite să se cunoască mai bine.

- Logodna ta a durat aproape un an. îmi aduc bine aminte.

- La asta m-am gândit şi eu. Dar în zilele noastre, lumea este grăbită! După părerea mea, provoci numai necazuri grăbind lucrurile.

- Sper să nu fie cazul cu draga noastră Iola.

- Nu, cu siguranţă nu, dar va trebui să ne supunem voinţei

lui Stoneham! Nu putem risca să-l pierdem! adăugă el cu un mic surâs.

Ce idee! exclamă Margaret Herne. Mă voi strădui s-o fac pe lola să înţeleagă norocul pe care-l are să se mărite cu un bărbat atât de respectabil şi de influent. Contează pe mine, Alexander.

Cuvântul „soţ" răsuna încă în urechile Iolei în timp ce privea de la fereastra camerei sale câmpia acoperită de zăpadă.

Pomii acoperiţi de chiciură profilaţi pe cerul de ianuarie de obicei o încântau, dar astăzi nici nu-i vedea.

Nu-l vedea în faţa ochilor decât pe lordul Stoneham.

Cum putea să accepte căsătoria cu un bărbat pe care-l asociase întotdeauna cu imaginea tatălui ei?

Era atât de departe de visurile ei şi trăia într-o lume atât de diferită de a ei, încât - ce sacrilegiu! - îl asemuia mai curând cu un zeu decât cu o fiinţă umană. Mai ales că avea o barbă albă şi o siluetă corpolentă, maiestuoasă.

De când cei doi fraţi ai ei, mult mai în vârstă decât ea, plecaseră să lucreze în străinătate, Iola ducea o existenţă

singuratică la conac. Nu întâlnea decât prietenii tatălui ei sau bătrânele doamne care se ocupau împreună cu mătuşa ei de opere de caritate. Aceştia, în schimb, îi invitau foarte rar la ei. De fapt, generalul detesta să meargă în vizite şi refuza invitaţiile fără să consulte vreodată sora sau fiica. Drept urmare, cărţile deveniseră singura preocupare şi în acelaşi timp unica sursă de cunoaştere a Iolei. începuse cu operele lui Walter Scott, apoi, fără să-i omită pe clasici, continuase cu romane mai moderne, ca cele ale lui Jane Austen şi ale lui Anthony Trollope. Crescând, începuse să viseze la eroii favoriţi şi să inventeze alţii ea însăşi.

La marele bal al vânătorii, primul eveniment monden la care fusese autorizată să asiste, dansase cu mare plăcere cu tineri vânători în haine roz. Şi dacă fusese emoţionată de onoarea pe care i-o arătase lordul Stoneham invitând-o la dans, acest lucru nu a împiedicat-o să regrete că nu a putut acorda cele două dansuri unora din tinerii prezenţi.

Dar niciunul dintre acei tineri nu s-a prezentat apoi tatălui ei. Numai lordul Stoneham a făcut-o...

- Este bătrân! Atât de bătrân! murmură Iola pentru sine. De ce este oare interesat de mine?

Şi-o amintea pe lady Stoneham, o impozantă matroană acoperită cu perle şi diamante, cu o diademă strălucitoare pe părul grizonant.

,,De ce ţinea lordul să-i ia locul?" se întreba ea.

Deodată, ca şi cum cineva îi suflase răspunsul, înţelese. Lordul Stoneham voia un moştenitor, îşi amintea cât de impresionat fusese generalul la vestea morţii lui Edwin Stoneham, survenită în urmă cu patru ani. Nu uitase lacrimile vărsate de mătuşa ei, Margaret la aflarea acelei nenorociri.

- Un bărbat tânăr şi atât de încântător! Este o adevărată tragedie că a fost omorât! Fără să mai vorbim că baronul a rămas fără moştenitor...

- Există un văr îndepărtat, îi răspunsese generalul, dar cred că Stoneham nu l-a avut niciodată la suflet. în orice caz, nu e o problemă pe care s-o pot discuta acum cu el.

- Desigur că nu, Alexander, răspunsese Margaret.

- Prea cumplită pentru el această lovitură, să-şi piardă fiul. Şi ce greşeală să nu ai decât unul, când ai un nume glorios de transmis! declarase generalul, nu fără satisfacţie.

Nu avea el bucuria să aibă doi fii, unul servind armata din Indii, iar celălalt în Canada? Avea dreptul să fie mândru. Când se născuse Iola, unul era deja la Oxford, celălalt tocmai ieşise de la Eton. O auzise adesea pe doica ei vorbind despre ea ca despre „fructul unei conceperi tardive". Cugetase mult timp la sensul acestei expresii, dar nu ajunsese la nicio concluzie.

înţelegând într-o zi ce o frământă pe Iola, doica o liniştise:

- Nu te mai frământa în legătură cu acest subiect. Eu

vorbesc întotdeauna prea mult, mama mi-a reproşat de o mie de ori.

- Dar ce vrea să spună „fructul unei conceperi tardive”, nanny?

- înseamnă că părinţii s-au rugat mult pentru a avea o fată în momentul când mama ta se credea prea în vârstă pentru a mai avea copii. Dumnezeu te-a trimis lor ca pe un dar.

- Este adevărat, nanny? întrebase nedumerită Iola.

- NU ai decât să te uiţi în oglindă.

- Şi mama a fost mulţumită?

- Foarte, foarte mulţumită. Şi eu de asemenea, pentru că am venit să mă ocup de tine.

- Am fost primul tău bebeluş?

- Da. Am avut noroc. îmi era teamă că sunt prea tânără, dar doamna şi-a asumat riscul să mă angajeze şi nu a regretat niciodată.

Nici Iola nu regretase. O iubea pe doica Dawes mai mult decât orice pe lume. Mama ei era frumoasă, blondă şi iubitoare, dar era deseori absentă. Şi când era acasă, multiplele ei ocupaţii o împiedicau să consacre mai mult timp fiicei sale.

Doica, în schimb, nu o părăsea niciodată. Fugea cu ea prin pădure, se jucau de-a v-aţi ascunselea, inventa poveşti cu dragoni ascunşi în pădure sau cu zâne dansând în luminişuri. Doica ştia totul despre licurici şi spiriduşi, şi

tot ea a fost aceea care i-a atras atenţia asupra bărbaţilor.

- Cine este? o întrebase ea într-o zi, după ce se întâlniseră cu un băiat frumos care lucra la grajduri şi care venea călare să aducă o veste părinţilor ei.

- Este Fred, răspunsese doica. Este frumos şi crede că toate fetele din comitat aleargă după el.

- Aleargă după el? întrebase Iola. De ce?

- Nu mai pune întrebări! o dojenise doica. Este de altfel vina mea, ar fi fost mai bine să tac.

- Dar vreau să ştiu ce caută! insistase Iola.

- Ce caută toţi bărbaţii... o fată frumoasă!

- Ţi-a surâs! remarcase Iola. Asta înseamnă ce te găseşte frumoasă?

- Dacă a făcut-o, este o obrăznicie. îl cunosc bine pe Fred ca să nu mă las păcălită de ochii lui dulci şi de vorbele lui mieroase.

Dacă nu era Fred, era Jim, Clem sau Ben care să-i facă „ochi dulci" doicii, dar ea nu le dădea nicio atenţie. Crescând, Iola începuse să se teamă să nu-şi piardă doica; în special un oarecare Sid o neliniştea.

- NU o să te măriţi cu Sid, nanny? Promite-mi! Ce mă fac fără tine? se plânsese ea.

- Ar avea mare noroc! răspunsese enigmatic doica.

- Dar eu nu vreau să aibă noroc! ţipase Iola. Este norocul meu să te am! Promite-mi că nu te vei mărita niciodată cu

el!

Aflase apoi că Sid avusese necazuri în legătură cu o femeie care lucra la lordul Hartmaking, un prieten al generalului. Le auzise pe lady Hartmaking şi pe mătuşa ei şuşotind despre el. Totul părea destul de misterios şi Iola înţelesese în final că servitoarea în chestiune fusese concediată fără recomandări şi că Sid fusese dat afară.

După care doica s-a arătat anormal de calmă, ca urmare fără îndoială a unei migrene care a făcut-o să plângă toată noaptea. Spre marea ei uşurare, Iola a constatat că nu mai era nici urmă de Sid şi după câteva zile doica îşi recăpătase veselia obişnuită.

Momentul cel mai greu din viaţa Iolei a fost când a părăsit-o doica.

- Nu va pleca! NU am s-o las să plece! strigase ea mamei, când a aflat că o guvernantă va lua locul doicii.

- A rămas aici mai mult timp decât prevăzusem, replicase doamna Herne; te-a învăţat lucruri elementare, dar tu trebuie să primeşti acum o instruire adecvată vârstei tale. Mi-a fost ruşine, ieri, văzând-o pe fiica ladyei Castelton, care este mai mică decât tine, vorbind atât de bine franceza.

- Voi învăţa franceza, învăţ tot ce vrei dacă-i permiţi doicii să rămână!

- Este imposibil, Iola; îţi va plăcea guvernanta pe care

ţi-am ales-o. Este o femeie foarte bună şi tatăl tău este de acord cu mine.

- O detest! replicase Iola. O s-o urăsc întotdeauna, deoarece din cauza ei pleacă doica mea!

Iola şi Nanny au plâns mult amândouă. Doamna Herne i-a găsit un loc bun şi în ajunul plecării, Iola a rugat-o:

- Promite-mi că nu o să-i iubeşti pe copiii de care te vei ocupa mai mult ca pe mine!

- Sigur că-ţi promit! Tu ai fost primul meu copil şi nu am să te uit sau să încetez să te iubesc niciodată.

- Şi eu nu am să iubesc niciodată pe nimeni mai mult ca pe tine, nanny.

Răspunsul ei o făcuse să râdă.

- într-o zi o să te măriţi şi vei avea copii care vor însemna pentru tine mai mult ca orice pe lume. Dar nu uita că ai în inimă o dragoste din care poţi dărui copiilor tăi, mie, tatălui tău, mamei tale şi încă multor altora.

- Tu mai întâi! Tu mai întâi! repeta Iola printre sughiţuri.

- Şi nu uita că mi-ai promis să-mi scrii, adăugase doica strângând-o în braţe. Povesteşte-mi ce faci şi cum progresează studiile tale cu noua guvernantă, adăugase ea cu o voce gâtuită.

Apoi, venise ora plecării. Când doica se îndepărta în landoul rezervat personalului, Iola se repezise în casă şi plânsese pe patul părăsit al doicii.

Aceasta i-a scris, dar cu timpul scrisorile ei s-au rărit. Cât despre Iola, i-a scris întotdeauna cu regularitate, uneori amănunţit, alteori scurt, dar întotdeauna cu dragoste.

Şi astăzi îşi spunea că numai doica ar putea înţelege ce simte. Ea înţelegea întotdeauna ceea ce altora le scăpa. Niciuna din guvernantele ei - şi avusese trei, toate trei drăguţe şi cu bunu simţ - nu fuseseră capabile să trezească imaginaţia Iolei cum ştiuse s-o facă doica.

„Aş vrea să-l iubesc pe bărbatul cu care mă voi mărita cum mi-am iubit doica şi chiar mai mult", îşi spunea ea.

Era destul de inteligentă ca să-şi dea seama că doica făcuse mult mai mult decât să-i trezească imaginaţia; o învăţase să obţină ce era mai bun din capacităţile ei intelectuale. O învăţase să vadă, să privească atent în jurul ei, să cunoască oamenii şi să găsească bărbatul pe care-l va iubi.

I se întâmpla câteodată să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă s-ar întâlni cu ea?

In urmă cu doi ani, doica îi scrisese s-o anunţe că părinţii ei muriseră şi-i lăsaseră o căsuţă aflată la zece kilometri de conac. Urma să petreacă acolo o săptămână ca să pună totul în ordine şi s-o închidă, în aşteptarea zilei când se va retrage acolo definitiv. Putea să profite de apropiere pentru a face o vizită „primului ei bebeluş?"

Pe Iola o bucurase nespus ideea s-o revadă pe doica ei, pentru a-i mărturisi cât de goală i se părea casa după moartea mamei sale şi cât de grea era câteodată viaţa alături de tatăl său.

Bine dispus, generalul a trimis trăsura s-o aducă pe doică din satul ei, Little Waywood şi Iola, nerăbdătoare s-o revadă, plecase şi ea cu trăsura. Emoţionată, i se părea că trăsura abia înainta.

Casa doicii se găsea la marginea unui sat grupat în jurul unei biserici şi a unui han vechi, oferind un decor desprins parcă dintr-o poveste din cele pe care le spunea lolei.

îndată ce se oprise trăsura, Iola sărise din ea şi se aruncase în braţele femeii care o aştepta.

Arăta acum mult mai în vârstă. Iola constatase cu tristeţe că şi cei pe care-i iubeşti îmbătrânesc! Surâsul rămăsese însă acelaşi şi ochii ei căprui erau la fel de blânzi şi de afectuoşi.

- Nanny, nanny! strigase Iola cu ochii plini de lacrimi, îmbrăţişând-o.

- Lasă-mă să te privesc, răspunsese femeia. Doamne, ce fată frumoasă te-ai făcut! întocmai cum îmi imaginam!

- Oh, nanny, cât de mult mi-ai lipsit! Fără tine, nimic nu a mai fost la fel. Mă mai iubeşti?

- O ştii prea bine. Primul bebeluş e ca primul sărut, nu se uită niciodată!

- în orice caz, eu nu am să te uit niciodată! afirmase Iola, puţin surprinsă de această comparaţie. Sunt încântată să-ţi văd casa. Este adorabilă! Parcă ar fi casa din turtă dulce a zânei.

- Este nostim că-ţi mai aminteşti această poveste. Nu cred că m-am gândit vreodată la propria mea casă când ţi-am povestit-o.

Era o casă cu un etaj. Uşa se deschidea într-un antreu modest care dădea într-o bucătărie cu dale de piatră pe jos; în spate, era o cameră pe care doica o numea salon, iar la etaj erau încă două camere.

Iola găsea locul încântător.

- îmi aparţine, zisese doica, făcând cu mândrie turul proprietăţii. Când voi fi bătrână, aici am să mă retrag. Este bine să ştii că ai un acoperiş desupra capului la bătrâneţe. Cred că aşa ar fi bine pentru toţi oamenii.

- Şi când vei fi aici, voi putea veni la tine! în fine, dacă mă primeşti.

- Vei fi întotdeauna binevenită, răspunsese cu căldură femeia.

Capitolul 2

lola avea impresia că încă aude cuvintele doicii când îşi aminti că sosise o scrisoare de la ea chiar în acea dimineaţă, dar îi ieşise complet din minte s-o citească, după cele spuse de tatăl ei la dejun.

Pe plic se vedea frumoasa scriere rondă, şcolărească, a doicii. Deschise scrisoarea şi citi:

Dragă domnişoară Iola,

Veţi fi surprinsă să aflaţi că îmi părăsesc serviciul pentru altul. Este o poveste prea lungă s-o scriu, dar sper să am ocazia să v-o spun prin viu grai. Voi fi la casa mea de miercuri doisprezece până vineri paisprezece şi mi-ar plăcea tare mult să vă văd.

Port puloverul pe care mi l-aţi trimis de Crăciun. Este

foarte frumos şi îmi ţine caid. Sper că sunteţi bine, sănătoasă.

Dumnezeu să vă păzească.

Cu mare afecţiune,

Nanny.

Iola reciti de mai multe ori scrisoarea, ca şi cum era un talisman sau un mesaj secret pe care numai ea îl putea înţelege.

"Pot să-i încredinţez necazurile mele doicii, îşi spuse. Ea va şti să mă sfătuiască şi să mă ajute."

Doica trebuia să ajungă a doua zi, dar având în vedere distanţa pe care trebuia s-o parcurgă, nu va ajunge prea devreme acasă. Era deci preferabil s-o vadă joi; vor avea astfel o zi întreagă să discute.

Iola se întreba însă dacă va fi suficient. Cum să-i explice într-o singură zi ceea ce simţea la ideea de a se căsători cu un bărbat atât de bătrân încât putea să-i fie tată şi care nu vedea în ea decât o femeie aptă să-i asigure un moştenitor? Avea mai ales nevoie ca doica s-o ajute să înţeleagă mis¬terul naşterii. Era o problemă care o intriga de câtva timp; nu îndrăznise să vorbească despre asta cu guvernantele ei, care plecau ochii când auzeau cuvântul ,,amor" şi nu era genul de întrebare pe care putea s-o pună mătuşii Margaret, deoarece aceasta nu fusese niciodată căsătorită.

Ştia că doica îi va explica şi va şti în sfârşit la ce să se aştepte căsătorindu-se cu acest bărbat cu barbă albă.

Se vedea deja obligată să-l sărute şi să doarmă cu el în marele pat, cum făcuse tatăl ei cu mama sa, perspectivă care o îngrozea.

Se întreba cum arăta fără uniforma de ceremonie, singura costumaţie în care-l văzuse, cu lanţul gros din aur al ceasului traversând pântecele proeminent. Prefera să nu şi-l imagineze în cămaşă de noapte.

Şi apoi, cum va fi când o va săruta? Nu-i văzuse niciodată buzele, ascunse de mustaţa bogată, încărunţită şi ea.

- Este atât de bătrân, atât de bătrân! se lamentă ea.

Doica va fi cu siguranţă de aceeaşi părere, dar ce importanţă avea? Cum ar putea s-o ajute?

- Trebuie să vorbesc neapărat cu ea şi să rămân acolo până vineri.

Era sigură că tatăl ei nu i-ar da voie. De fapt, nu-i permisese niciodată să plece de acasă. Anul trecut, când mătuşa Elisabeth o invitase la cursele de cai din Newmarket, fusese neclintit.

- Eşti prea tânără pentru acest gen de mondenităţi, spusese el. Aşteaptă să mai creşti. De altfel, locul unei femei nu este la o reuniune hipică.

- Dar tată, mi-ar plăcea foarte mult să merg la mătuşa Elisabeth!

- Te va invita altă dată. Mulţumeşte-i şi spune-i că te consider prea tânără. Alt i ci vor sta lucrurile când vei avea optsprezece ani.

Ea îl ascultase fără să-şi facă iluzii; atitudinea tatălui ei nu părea să se schimbe. Nu era prea tânără, el era prea sever şi ursuz; cum lui nu-i plăcea să facă vizite, nu vedea de ce să-i dea ei voie.

„Mă voi duce oricum la doică şi fără să mi se permită", hotărî ea.

Ii veni deodată o idee în minte; dacă mâine pleca foarte devreme, înainte de sosirea lordului Stoneham, acesta nu va avea ocazia să-şi formuleze cererea în căsătorie. Dar nu era chiar atât de simplu; îi trebuia mult curaj să se opună voinţei tatălui ei.

Trebuia să discute neapărat cu doica. Ştia că va înţelege situaţia ei şi dacă va exista o soluţie, o va găsi.

De-a lungul timpului, doica o salvase destul de des de furiile tatălui ei; şi astăzi, chiar dacă situaţia era diferită, tot în ea îşi punea Iola nădejdea. Avea convingerea că era singura care putea s-o înţeleagă.

Când coborî la cină era palidă, dar hotărâtă. Petrecuse toată după-amiază făcând planuri.

Generalului îi lipsea perspicacitatea; ar fi trebuit să ştie că fiica lui era la fel de capabilă ca el să privească o situaţie cu sânge-rece şi să ia decizii.

- Eşti foarte tăcută, Iola, spuse generalul.

- Cred că este puţin dezorientată, remarcă Margaret. Trebuie să recunoşti, Alexander, că are toate motivele.

- Desigur, răspunse el, evaziv. Apropo, dacă Stoneham vine aici la prânz, va trebui să mă trezesc devreme; am o întâlnire cu antreprenorul care trebuie să repare cabana.

- Mă tem că aceste lucrări o să te coste prea scump, spuse Margaret.

- Ai dreptate. Mi-a cerut deja o sumă exorbitantă, sub pretext că au crescut preţurile la materiale. In zilele noastre, nu este o afacere să fii proprietar de cabane.

- Şi pe asta de ce nu o laşi să cadă pur şi simplu în ruină?

- Şi unde să-l instalez pe noul porcar? Trebuie să-i asigur o locuinţă. Costă, dar nu am ce face. In orice caz, adăugă după ce sorbi din paharul de vin, aş putea fi înapoi la prânz dacă iau micul dejun la şapte şi jumătate. Ai auzit, Newton? Şapte şi jumătate! Să fii punctual!

- Contaţi pe mine, domnule, răspunse Newton, majordomul, care stătea în spatele scaunului ocupat de general.

Totul funcţiona în casă după ceas. Generalul, care avea fără îndoială nostalgia cazarmei, luase obiceiul să-şi trateze personalul ca pe soldaţii de trupă.

După cină, Iola se grăbi să ajungă în camera ei.

Totul se aranja de minune. îmbrăcămintea de noapte era

aşezată cu grijă pe patul făcut. Aşa cum prevăzuse, camerista ei se retrăsese deja.

în mod normal, datoria unei cameriste era s-o aştepte şi s-o ajute să se pregătească de culcare. Iola spusese noilor servitoare angajate în urmă cu şase luni că nu avea nevoie de ajutor la culcare, preferând să fie singură. Acum, se felicita, deoarece putea să-şi pună în linişte planul în aplicare.

în fundul unui coridor se găsea un dulap. Iola scoase de acolo o valiză care ar fi trebuit să se afle în pod, dar cum generalul se servea de ea când mergea la prieteni în zilele de vânătoare, valetul lui hotărâse că este mai practic s-o lase în dulap.

Iola o duse în camera ei, închise uşa cu cheia şi începu să-şi împacheteze lucrurile.

Hotărî ce haine să ia, în caz că doica o va sfătui să fugă până când lordul Stoneham va renunţa la ideea căsătoriei. La drept vorbind, nu credea că se va ajunge până acolo, dar trebuia să fie pregătită pentru orice eventualitate. Avea trei posibilităţi: să se declare de acord cu cererea în căsătorie a lordului Stoneham, să se ascundă în casa doicii până când generalul va renunţa la planul de căsătorie, situaţie puţin probabilă, sau să fugă la Londra, unde să caute de lucru. Ultima variantă i se părea puţin probabilă, neştiind prea bine cum să procedeze.

Acestea erau cele trei idei despre care voia să discute cu doica, sperând să nu o sfătuiască să-şi asculte tatăl şi să accepte căsătoria cu lordul Stoneham. De fiecare dată când se gândea la această perspectivă, devenea şi mai îngrozită, în timp ce punea haine în valiză şi se întreaba cum să-şi completeze garderoba, îşi aminti că bunica îi lăsase un cont în bancă de două sute de lire sterline de care nu se atinsese.

- Cred că Iola ar trebui să aibă un carnet de cecuri, spusese Margaret în ziua când împlinise optsprezece ani.

La vârsta ei, eu visam să am unul. Dar îţi aduci aminte, Alexander, ce dificil era tata; dar pe vremea aceea era o noutate.

- La ce să-i servească? întrebase generalul pe un ton ursuz.

- Poate mă consideri prea modernă şi chiar să mă compari cu o sufragetă, dar consider că este degradant pentru o femeie să depindă tot timpul de un bărbat - tată sau soţ - pentru cele mai mici cumpărături, cum ar fi câteva ace de păr.

- Nu văd nimic degradant în asta.

- Mi-ar plăcea foarte mult să pot dispune de banii mei pentru a face cadouri, intervenise Iola. Până acum, am fost nevoită să-ţi cer să plăteşti toate cadourile de Crăciun pe care ţi le-am făcut!

Gândindu-se bine, generalul ajunsese în cele din urmă să fie de acord cu Margaret.

- Foarte bine. Vei avea un carnet de cecuri, dar nu te vei servi de el fără să discuţi în prealabil cu mine.

- Desigur, tată.

- Am să-ţi dau cincizeci de lire pe an, o sumă care ar tre¬bui să fie suficientă pentru orice femeie.

- Da, tată, eşti generos. Am deja o idee pentru aniversarea ta. Acum, am să-ţi pot cumpăra cadoul din banii mei. Acum, constata mulţumită că era posesoarea unei sume de două sute de lire sterline depuse la bancă, la care se adăugau zece lire economisite din banii de buzunar.

„Sunt destul de bogată încât să pot trăi o bună perioadă de timp”, îşi spuse ea.

Se întrebă apoi îngrijorată dacă tatăl ei ar putea s-o împiedice să scoată bani din bancă... Dar poate nu se va gândi, mai ales că ea nu încasase încă niciun cec. Se grăbi să termine împachetarea lucrurilor, închise valiza şi se culcă.

întinsă pe pat în întuneric, inima ei bătea să-i spargă pieptul, de teamă.

Cu toate acestea, dacă se temea de consecinţele fugii sale, ideea de a se căsători cu un bătrân cu barbă albă, care nu semăna nicidecum cu vreunul din eroii visurilor ei i se părea şi mai înspăimântătoare, îşi uni mâinile pentru rugăciune.

Doamne Dumnezeule, te rog, fă ca Nanny să găsească o soluţie. Trebuie să existe una!

în trăsura de închiriat care străbătea drumul spre Little Waywood, Iola era mulţumită de modul cum se desfăşurau planurile ei. Petrecuse o parte din noapte punând la punct ultimele detalii şi totul se petrecea cum prevăzuse, îl văzuse pe tatăl ei plecând în cabrioleta pe care adora s-o conducă singur, însoţit de Tiger, un lacheu purtând un joben prea mare pentru el, care-l făcea să pară mai tânăr decât era în realitate. Generalul ceruse să fie înhămat cel mai bun cal al său, un armăsar care ieşise de mai multe ori învingător în concursuri hipice locale, trofeele stând la loc de cinste în biroul lui.

Când cabrioleta dispăru după o cotitură a drumului, Iola se grăbise să coboare.

Profitând de absenţa lui Newton, care lua micul dejun în sufrageria personalului, se dusese să-l caute pe Henry, un rândaş care avea reputaţia că este cam greu de cap.

- Henry, spusese ea, vrei să înhami caii la brec şi să-l aduci repede în faţa uşii laterale? Am o valiză de transportat pe

care o găseşti în camera mea.

După ce-i repetă ce avea de făcut, urcă să îmbrace un palton de călătorie garnisit cu zibelină şi să-şi pună o mică pălărie asortată care fusese a mamei sale; ansamblul îi dădea un aer de bunăstare care nu se prea potrivea cu o tânără în căutare de lucru. Lăsă apoi pe micul birou o scrisoare destinată tatălui ei.

Când îşi lua mănuşile şi geanta, Henry bătu la uşă.

- Coboară valiza pe scara de serviciu, ordonă ea.

- Bine, domnişoară.

Fiind voinic, rândaşul ridică valiza pe umăr fără nicio greutate, deşi trebuia să fie foarte grea deoarece conţinea aproape toată garderoba Iolei. Se temea să ceară ajutor lui James. II urmă apoi pe mica scară fără să-şi dea seama că ar putea să pară ciudat, fiind fiica stăpânului casei.

Nu întâlniseră pe nimeni. Cameristele erau ocupate să cureţe şi să aranjeze saloanele de primire.

După cum ceruse, brecul aştepta şi Iola se instală pe capră alături de Ben, vizitiul.

- Bună dimineaţa, domnişoară Iola. Veniţi şi dumneavoastră? o întrebă el, surprins. Vreţi să caut altă trăsură?

- Nu, mulţumesc, Ben. Sunt încântată să merg în brec.

- O să vă fie frig, domnişoară.

- Mă simt foarte bine.

lîrau două cuverturi pe bancă, una din lână şi alta din piele, pe care o foloseau să se apere de ploaie şi de vânt. Ben era intrigat s-o vadă călătorind în asemenea condiţii, dar era obişnuit să nu pună întrebări stăpânilor.

- Unde mergeţi? se mulţumi s-o întrebe pe Iola.

- La gară. Plec să vizitez o prietenă, la Londra.

Această precizare nu-l interesa evident pe Ben, astfel că parcurseră în tăcere cei zece kilometri care-i separau de micul oraş Eastleigh.

De obicei, brecul îi deservea numai pe servitori. De aceea îl alesese Iola. Când călătorea cu mama ei în cupeu sau în cabrioletă, erau însoţite întotdeauna de un lacheu care să deschidă portiera sau porţile reşedinţelor când mergeau în vizită la prietenele lui Margaret. în brec, era sigură că va fi doar ea cu Ben.

Cum acesta nu putea lăsa caii nesupravegheaţi în faţa gării din Eastleigh, se duse că caute un hamal care să-i ducă valiza pe peron. Apoi, îi ceru lui Ben să plece.

După plecarea acestuia, îi spuse hamalului:

- M-am răzgândit, nu mai iau trenul. Prefer să închiriez o trăsură.

Cu toate că o privi uimit de cererea ei, hamalul nu zise nimic şi plecă să aducă o trăsură. Când îi îndeplini cererea, primi bacşişul şi se înclină în faţa ei.

Iola se asigura astfel că plecând spre Little Waywood, îşi ştersese cu grijă urmele.

în scrisoarea lăsată tatălui ei, îi spusese simplu că are nevoie de timp să se gândească la planul de logodnă şi că a plecat la nişte prieteni pentru câteva zile, rugându-l să-i explice lordului Stoneham că nu se poate hotărî cu uşurinţă la un pas atât de important cum este căsătoria.

Va fi fără îndoilă foarte furios de decizia ei, încercând să ghicească unde se dusese şi cum s-o scuze în faţa lordului.

Capitolul 3

Trăsura înainta încet, deoarece drumul care ducea la Little Waywood era îngust şi prost întreţinut. Ii trebui aproape tot atâta timp pentru a ajunge la casa doicii ca de la conac la gară.

Zări într-un târziu biserica şi hanul aflate în piaţa publică. Casa doicii semăna mai mult ca oricând cu căsuţa din turtă dulce pe care i-o descrisese doica în copilărie.

Când trăsura opri în faţa porţii, Iola se întrebă dacă doica sosise. Spusese că vine astăzi, dar nu precizase ora. în clipa aceea, văzu faţa doicii apărând la o fereastră. Sări din trăsură şi traversă în fugă poteca pietruită a grădinii.

- Domnişoară Iola! exclamă doica, deschizând uşa. Nu vă aşteptam astăzi.

- Mi-a fost teamă că nu te găsesc, nanny, răspunse Iola

strângând-o în braţe. Dar trebuia să vin mai curând. Am să-ţi explic de ce.

Vizitiul aduse valiza tinerei în faţa uşii.

- Ai bagaje, domnişoară Iola? Vrei să dormi aici?

- Dacă mă primeşti.

- Desigur! Dar să ştiţi că nu e prea confortabil!

- Simt nevoia să fiu alături de tine, nanny. Am să-ţi povestesc totul; dar să ne ocupăm mai întâi de valiză.

- Du-o sus, te rog, îi ceru doica vizitiului. Prima cameră pe dreapta. Omul mormăi ceva în barbă, porni cu valiza pe scări şi o depuse în cameră.

Iola îi plăti cursa şi adăugă un bacşiş generos. Tonul cu care-i mulţumi dovedea că nu se aştepta să primească atâţia bani. Salutând-o cu respect, se întoarse la trăsura lui.

- Aşadar, ce se întâmplă? întrebă doica închizând uşa în urma lui. Ar fi bine să-mi povesteşti tot. Aşază-te. în curând o să poţi să-ţi scoţi paltonul. Am aprins focul. Era ca o gheţărie aici, când am sosit acum o oră.

- Nu puteam să aştept până mâine. Am fugit de acasă.

- Ai fugit?

- Oh, nanny, ai să înţelegi când am să-ţi povestesc totul, îşi scoase mănuşile şi paltonul, puse pălăria pe masa din bucătărie şi se aşeză în faţa focului din cămin care începea să degaje o căldură plăcută.

Doica trase un scaun din lemn şi se aşeză lângă ea. Părea

îngheţată, deşi camera începuse să se încălzească.

- Nu te simţi bine, nanny? întrebă Iola.

I)oica se schimbase mult. Părea îmbătrânită de când o văzuse ultima dată, acum trei ani. Şi atunci i se păruse slăbită şi obosită.

- Nu-i nimic, domnişoară Iola, o să-mi treacă.

- Eşti bolnavă?

- Oh! O uşoară indispoziţie, nimic mai mult. E o perioadă prin care trec multe femei, dar în cazul meu e mai dificilă, f emeia nu era numai slabă, dar avea o paloare bolnăvicioasă pe care Iola o privea cu îngrijorare.

- NU ai venit aici ca să vorbim despre mine.

- Nu-ţi voi spune nimic până nu mă linişteşti în legătură cu sănătatea ta.

- Doctorul mi-a spus că este inima, dar nu-l cred pe acest bătrânel. Chiar dacă mă supără din când în când, cred că sunt simple indigestii.

-- Dar poate este ceva serios.

- Nu, imposibil. Mai ales în acest moment, când mi se oferă şansa vieţii.

- Şansa vieţii tale? Oh! Nanny, povesteşte-mi!

- Fiecare lucru la timpul său. Domnişoara mea vorbeşte prima.

Iola inspiră adânc.

- Ei bine, începu ea, nu ai să crezi, dar tata vrea să mă mărit

cu lordul Stoneham. îţi aduci aminte de el? Bărbatul acela bătrân, cu barbă, a cărui soţie era întotdeauna acoperită de

A

bijuterii. îmi amintesc că-i număram rândurile de perle, spunând că seamănă cu soţia unui maharajah.

- Sigur că-mi aduc aminte! Dar cum poţi să te măriţi cu el dacă are nevastă?

- Lady Stoneham a murit acum un an, iar fiul lui a fost ucis în Africa.

- E adevărat, acum îmi amintesc. Toate ziarele au scris despre asta. Se pare că l-au decorat post-mortem...

- Dar nu mă pot căsători cu un bărbat care are vârsta tatălui meu, nanny!

- Cu a bunicului tău, vrei să spui! Dezgustător, într- adevăr. Un bătrân ca el să alerge după o fată de vârsta ta.

- De fapt, nu a alergat după mine. Totul s-a hotărât fără ca eu să ştiu.

- Şi ai venit să vorbeşti cu mine.

- Da, să-ţi cer un sfat. Nimeni nu ştie că sunt aici. Am lăsat un bilet în care am scris că merg la nişte prieteni şi am plecat la prima oră la gara din Eastleigh.

- La gară?

- Da, dar de acolo am luat o trăsură.

- Dar nu poţi să rămâi aici, deoarece mâine plec.

- Mâine?

- Tocmai intenţionam să-ţi trimit o telegrană, ca să te previn. Planurile mele s-au schimbat, după cum vezi.

- Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

- Ţi-am spus: şansa vieţii mele! Mica Marigold de care mă ocup acum a împlinit şase ani şi trebuie să meargă la şcoală. Mama ei, lady Lawson, mi-a dat un preaviz, adăugând însă că va încerca să-mi găsească un loc.

- O să-i lipseşti lui Marigold, nanny, cum mi-ai lipsit şi mie.

■ Poate... Mi-am lăsat numele la biroul de plasare şi am aliat că sir Wolfe Renton în persoană caută o guvernantă.

- Sir Wolfe Renton! Mi se pare că am auzit vorbindu-se despre el, dat nu-mi amintesc în ce circumstanţe.

- Numele lui e mai tot timpul în ziare, domnişoară Iola. liste un prieten al regelui, un om de finanţe cred, care se pare că doarme pe aur.

- Cred că ştiu despre cine vorbeşti...

Iola îl auzise pe general şi pe unii dintre prietenii lui denigrând modul cum regele, pe atunci prinţ de Walles, deschisese uşa impunătorului Malborough House unor noi îmbogăţiţi.

- Lucrurile s-au schimbat mult din tinereţea mea, spusese generalul. Pe vremea aceea, pentru a fi acceptat la Curte trebuia să fii reprezentantul unei familii nobile sau să te fi distins pe câmpul de luptă.

El era de altfel foarte mândru de mulţimea decoraţiilor de pe pieptul hainei sale.

- Acum, când oameni ca Rothschild, Cassel sau Oppenheim au acces la Curte, s-ar spune că noi ceilalţi am trecut pe locul doi, continuase el.

Prietenii generalului, de acord cu el, au discutat de nenumărate ori problema şi Iola îşi amintea că o auzise pe lady Stoneham spunându-i mătuşii Margaret:

- Prinţesa Alexandra era splendidă ca întotdeauna, dar diamantele ei erau aproape ridicole pe lângă cele purtate de nevestele acestor miliardari care-l frecventează pe prinţ. Lady Rothschild avea un diamant de mărimea unei piese de doi şilingi pe diadema ei!

Altădată, tatăl ei aruncase ziarul Times, spunând cu indignare:

- Cine naiba este acest Wolfe Renton care tocmai a fost făcut cavaler? Ce a făcut ca să merite Crucea de Onoare? Era o decoraţie la care râvnea de mult generalul, dar care-i fusese mereu refuzată, astfel că simţea o mare amărăciune aflând că altul, mai puţin merituos ca el după părerea lui, beneficiase de această onoare.

- Wolfe Renton! bombănise el. Ce nume! Poate fi bogat precum Cresus, dar eu pretind că niciun om nu poate câştiga bani în Anglia zilelor noastre rămânând cinstit!

Iola nu acordase atenţie acestor comentarii, dar acum îi veneau în minte.

- Vorbeşte-mi despre sir Wolfe Renton, nanny, îi ceru ea. Nu ştiu mare lucru despre el; când lady Lawson mi-a

vorbit de locul care mi se propunea, mi-a spus: „Trebuie să accepţi. Nu trebuie cu niciun preţ să laşi să-ţi scape o asemenea ocazie care, te asigur, este şansa vieţii tale. Şi nu mă gândesc doar la tine, ci şi la fetiţa lui sir Wolfe, care este orfană; mama ei a murit la naştere acum cinci ani şi m-am întrebat de multe ori dacă micuţa este îngrijită cum trebuie. Se numeşte Lucy, Este un copil drăguţ, dar se pare cam bolnăvicios, motiv pentru care tatăl ei o trimite în sudul Franţei, unde are o vilă foarte frumoasă".

- în sudul Franţei! exclamă Iola. Oh. nanny, ce minunat! Am visat întotdeauna să văd Coasta de Azur.

- Şi eu! mărturisi doica. Dar până acum nu am avut niciodată ocazia să călătoresc în străinătate.

- Lady Lawson are dreptate. Trebuie să te duci. Dar de ce atâta grabă?

- Fetiţa are o tuse care-i nelinişteşte pe medici, astfel că îi recomandă un climat mai cald.

- Şi vor să plece mâine?

- Da. Eu trebuie să iau expresul spre Southampton, care opreşte la Eastleigh la ora nouă. Lucy va fi însoţită de vechea ei doică, o femeie în vârstă care refuză s-o însoţească în străinătate şi preferă să iasă la pensie.

- Aşadar, tu o înlocuieşti. Mă bucur pentru tine, nanny! Şi

apoi... cum nu va fi o lady Renton care să te dirijeze, vei face lucrurile cum crezi de cuviinţă, ceea ce îţi convine.

- Este adevărat, dar să ştii că niciuna din stăpânele mele, nici chiar mama ta, nu s-au amestecat în treburile mele.

- Pentru că au avut încredere în tine. Sunt convinsă că lady Lawson ţi-a dat nişte recomandări excelente.

- Atât de laudative, încât mă jenez să le arăt. Mi-e teamă să nu le creadă falsificare!

La această afirmaţie, izbucniră amândouă în râs.

Când se liniştiră, Iola, reveni la problema ei.

- In situaţia mea, ce sfat poţi să-mi dai?

- Trebuie să-ţi spun că nu ştiu ce sfat să-ţi dau.

- Dacă ai putea să mă iei cu tine... Nu poţi să spui că ai nevoie de un ajutor?

- Mă îndoiesc că va accepta.

- Cine ştie?

Iola se ridică şi se duse să se privească într-o oglindă aşezată deasupra căminului. O cumpărase dintr-un magazin din sat cu banii ei şi i-o oferise doicii la Crăciun, îşi trase părul spre spate şi spuse:

- Dacă strâng părul într-un coc, voi semăna cum arătai tu când ai venit la conac.

- Da de unde! Eu nu am fost niciodată aşa de frumoasă, domnişoară Iola, nici în tinereţea mea. Şi acum arăt de bătrână, încât mă îngrozesc când mă uit în oglindă.

Pentru mine, vei fi întotdeauna cea mai drăguţă femeie din lume. Plină de afecţiune, ceea ce înseamnă adevărata frumuseţe, cum mi-ai spus într-o zi.

- Ei bine, şi acum spun la fel.

Tot ce mi-ai spus a fost întotdeauna plin de bunu simţ; de aceea vreau sfatul tău în legătură cu lordul Stoneham. Eu mi sunt în stare să găsesc o soluţie.

Draga mea, lasă-mă să mă gândesc. Dacă nu te măriţi cu el, tatăl tău te poate obliga să te măriţi cu un alt bărbat, care s-ar putea să-ţi displacă şi mai mult.

- Soţul vreau să-l aleg eu. Tata poate să fie mândru că are un lord Stoneham ca ginere, dar eu urmează să trăiesc cu el.

- Nimeni nu poate spune contrariul, dar gândeşte-te la casa somptuoasă şi la bijuteriile ladyei Stoneham.

- Ideea asta mă face să mă cutremur! NU aş purta niciodată bijuteriile unei alte femei.

- Gândeşte-te bine, draga mea. Dacă refuzi să te măriţi cu el, tatăl tău îţi va face viaţa foarte grea.

- Ştiu. Ţine atât de mult la căsătoria asta, încât mă sperie. Doica rămase pe gânduri.

- Este greu, foarte greu, spuse ea după un timp. E contra naturii să uneşti primăvara cu iarna. Totuşi, nu-l poţi înfrunta pe tatăl tău. Unde ai să te duci?

-Aici... la tine!

- Nu poţi să rămâi singură aici.

- Am destui bani ca să mă descurc cel puţin un an.

- Nu asta este problema. Tatăl tău te va căuta cu poliţia.

Iţi imaginezi ce scandal ar urma?

lola veni şi îngenunche în faţa doicii şi înconjurând-o cu braţele, mărturisi:

- M-am gândit toată noaptea. Mă vor obliga să mă căsătoresc cu acest bărbat îngrozitor cu barbă albă. Simpla idee mă îmbolnăveşte. Nu vreau să am copii cu el. Vreau... să fiu îndrăgostită.

Vocea i se frânse. Izbucni în hohote de plâns, ascunzându- şi faţa Ia pieptul femeii.

- Haide, haide, încercă femeia s-o liniştească, strângând-o la piept. Nu mai plânge, draga mea, vom găsi o rezolvare.

- Totul s-a întâmplat atât de repede. Şi acum, pleci şi tu.

- Lacrimile nu ajută cu nimic. Am să fac ceai şi vom vorbi în linişte. Trebuie să găsim o soluţie.

- Când vorbeşti aşa, îmi aminteşti de trecut, spuse lola cu o voce oscilând între râs şi plâns. De fiecare dată când se ivea o problemă, spuneai: “O să fac un ceai”, ca şi cum ar fi un remediu miraculos.

- Ne ajută să ne limpezim gândurile. Ridică-te, domnişoară lola, ai să te murdăreşti. NU am avut timp să curăţ până când ai venit, l-am cerut doamnei Briggs, vecina mea, să mai mături, dar după cum vezi, nu te poţi încrede decât în

line însuţi.

I’use după aceea ceainicul pe foc, scoase o faţă de masă dintr-un sertar şi pregăti masa.

Dacă ştiam că vii, aş fi cumpărat biscuiţii aceia care-ţi plac. Am pâine, iar lady Lawson mi-a dat unt şi ouă înainte de plecare.

lola îşi şterse lacrimile. încă nu ştia ce va face, dar se simţea mai bine. Era ca şi cum doica i-ar fi redat speranţa, cu toate că nu se schimbase încă nimic.

Deoarece apa începuse să fiarbă, femeia luă ceainicul, dar simţind o slăbiciune, îşi duse mâna în stânga pieptului.

- Ce ai, nanny? Te doare?

- Mi se întâmplă uneori. îţi spun că este o indigestie. Doctorii ăştia nu înţeleg nimic. Medicamentele pe care mi le-au dat nu mi-ar vindeca nici măcar o migrenă.

- Cred că ar trebui să te întinzi puţin. Mâine ai de făcut o lungă călătorie. Aşază-te în pat şi am să-ţi aduc ceva de mâncare.

- Ia te uită! De când ştim noi să gătim?

- NU ai să mă crezi, dar am luat lecţii de la doamna Huggins.

- Nu e posibil! Am crezut întotdeauna că nu tolerează pe nimeni în bucătărie.

- Am rugat-o în genunchi. Cred că orice femeie trebuie să ştie să gătească şi doamna Huggins este un adevărat

maestru bucătar.

- Este adevărat. Când trăia mama ta, prepara feluri de mâncare extraordinare, demne de cei mai faimoşi maeştri. Toată lumea spunea la fel, dar stăpânului îi plăcea bucătăria simplă.

- Nu s-a schimbat. Nu-i plac decât enorme fripturi de vită.

- Aşadar, ştii să găteşti, reluă Nanny suferind vizibil şi aşezându-se cu greu.

- Mătuşa Margaret nu prea a fost de acord, dar tata a spus că e o treabă bună. "în India, a spus el, soţiile ofiţerilor trebuie să-i înveţe pe servitorii indigeni să pregătească cele mai simple feluri de mâncare". Se gândea fără îndoială că mă voi căsători cu un ofiţer.

- De ce nu?

- Dar când a apărut lordul Stoneham, nu mai vrea să audă de un ofiţer. Poate doar dacă e general, dar în acest caz ar fi la fel de bătrân ca el!

- E contra naturii. Eşti aşa de frumoasă, mult mai fru-moasă decât îmi imaginam.

- Crezi cu adevărat, nanny?

- Sigur. Aş vrea ca mama ta să te poată vedea. Ea îmi spunea adeseori: "Iola va fi o fată frumoasă, dar fetele frumoase au probleme". Cred că se referea la bărbaţi.

- Spunea adevărul. Bărbaţii, iată problema mea. Mai exact, un bătrân cu barbă albă cu care vor să mă căsătoresc

împotriva voinţei mele.

- Ţi se răceşte ceaiul, zise bătrâna. Bea-l cât e cald, şi ia şi pâine. Am pe undeva un borcan cu dulceaţă de zmeură făcută de mine.

Dacă aş gusta ceva acum, nu voi mai putea mânca la masă şi sunt sigură că ai să prepari ceva delicios; sau preferi s-o fac eu în locul tău?

Asta ar mai lipsi! De altfel, ştiu deja ce am de făcut.

- (ie este?

Surpriză.

lola avea impresia că revenea în copilăria ei. Când refuza sa mănânce, doica ştia întotdeauna să-i trezească apetitul cu o surpriză.

Timpul trecea repede.

Vorbeau despre situaţia lolei, fără să găsească răspuns.

(mm să evite lola căsătoria cu Stoneham?

I)upă ceai, doica urcă să aranjeze camera lolei.

- Asta e camera cea mai bună, zise lola. Sunt sigură că este camera ta.

Nu este mare diferenţă, dar mi-am pus bagajele în cealaltă.

- Lasă-mă să văd ce iei cu tine.

Valiza doicii era deschisă. Fustele şi bluzele gri erau aşezate peste un teanc de şorţuri albe scrobite. Mai erau nişte cordoane pe care le purta cu o frumoasă cataramă de

argint în filigran.

- Oh, nanny, mai ai catarama de argint! exclamă Iola.

- Nu m-aş despărţi de ea pentru tot aurul din lume. A fost a mamei mele, care o avea de la bunica. Este o frumoasă piesă de argint.

Iola puse cordonul în jurul ei.

- Ai slăbit, nanny. Eşti la fel de slabă ca mine.

- Este adevărat, dar sper să-mi refac sănătatea la soare. Indigestiile mele sunt fără îndoială cauzate de frig.

Lăsă să-i scape un mic geamăt când se aşeză uşor pe marginea patului.

- Cred că ar trebui să vezi un alt medic, nanny.

- Am văzut unul şi am auzit o mulţime de prostii. Am nevoie pur şi simplu de o vacanţă. La castel, apartamentul copilului era la etajul patru, încât urcam şi coboram de cel puţin douăsprezece ori pe zi!

- La etajul patru?

- Da, şi am început să-mi simt vârsta.

- Va fi cu siguranţă altfel în sudul Franţei. Şi pentru numele lui Dumnezeu, dacă sir Wolfe e atât de bogat, cere-i o tânără servitoare să urce etajele în locul tău.

- O voi face.

- Dacă aş putea fi eu, suspină Iola.

- Ar ieşi scandal, nu crezi? Sir Wolfe Renton, un prieten al Maiestăţii Sale, luând în serviciul lui o tânără din înalta societate pretinzând că nu este la curent. Crezi că va crede cineva povestea asta?

- Nu. Şi ce bârfe s-ar stârni! Oh, nanny, dacă ai şti cât de mult te regret. Cu tine, totul era o plăcere, în timp ce mătuşa Margaret nu face decât să-mi repete aceleaşi sfaturi din vârful buzelor.

liste adevărat că sunt cam vorbăreaţă.

Ai fost întotdeauna! râse Iola. Cred că ar fi bine să-mi schimb rochia. Nu pentru eleganţă, dar ca s-o pot păstra. Bine. Ce ai hotărât? întrebă femeia.

- Poate rămân aici câteva zile, apoi plec la Londra.

Nu se pune problema! Cum crezi că ai să te descurci mtr-un oraş atât de mare? Şi apoi, fără referinţe nu ai să găseşti niciodată de lucru.

- Sunt sigură că pot să mă descurc.

- Vei avea necazuri, crede-mă. Mi-e teamă că singura soluţie e să te întorci acasă, să-l îmbunezi pe tatăl tău. Spune-i că accepţi căsătoria, dar că vrei o logodnă lungă.

- Crezi că va fi de acord?

- Poate. Trebuie să ştii cum să-l iei. Nu-ţi foloseşte la nimic să-l contrazici, îl întărâţi şi mai tare.

- Nu se va da niciodată bătut. Mă va obliga să fac ce vrea el şi înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, am să mă irezesc măritată!

- Lucrurile s-ar putea să nu fie prea plăcute, având în

vedere vârsta lui. Lordul Stoneham nu va avea poate prea multe... nevoi.

- Ce vrei să spui?

Cum femeia ezită să răspundă, Iola continuă:

- Mai e ceva ce vreau să te întreb, nanny. Ce se întâmplă când un bărbat vrea să aibă un copil de la soţia sa?

- Ei bine... Vom vorbi despre asta mai târziu. Du-te să te schimbi, în timp ce eu am să prepar cina. Trebuie să ne culcăm devreme astă-seară.

- Nu contează ora! Vreau să rămân cât mai mult cu tine. Iola se gândi apoi că era egoistă. Doica părea obosită şi era evident că suferă.

Bătrâna se ridică, începu să coboare cu greu scara, să pregătească cina, lăsând-o pe Iola să se schimbe.

„Nu trebuie s-o necăjesc", îşi spuse Iola. "Este nedrept s-o tracasez cu problemele mele". Pentru prima dată o privea pe această femeie altfel decât a doua mamă. „Dacă mă sfătuieşte să mă întorc, ar trebui să reflectez". Tremura gândindu-se la ce o aştepta: furia tatălui ei şi întâlnirea cu lordul. Dacă îi acepta cererea în căsătorie va dori s-o sărute, gând care o îngrozea.

„NU am să-l las niciodată să mă atingă!" Cuprinsă de panică, era gata să se ducă să se arunce în braţele doicii, dar se răzgândi. „După cină am să-i mai vorbesc, poate găseşte o soluţie în ultimul moment", decise ea.

(Tezuse că vor fi împreună câteva zile, dar femeia trebuia sa plece, se gândi Iola cu regret. ,,De ce nu mă poate lua cu ea?" se întrebă ea cu tristeţe, înţelegea însă că nu putea cu niciun preţ să-i provoace femeii vreo neplăcere. O încurcase deja venind la ea acasă. De fapt, fără s-o arate, doica o ajutase încă o dată: o făcuse sa vadă lucrurile în adevărata lor lumină. "Acum ştiu că va trebui să mă descurc singură. Nu poate nimeni să se lupte m locul meu".

I.ăsă să-i scape un suspin.

,,l)in păcate, sunt singură, neînsemnată şi... ce e mai rău, neputincioasă".

Capitolul 4

Se trezi tresărind, crezând că a auzit un zgomot. Trebuia să fie foarte devreme. Se ridică din pat, aprinse lumânarea şi privi ceasul: era cinci şi jumătate, ceea ce însemna că doica nu va întârzia să se trezească.

Hotărî să se ridice din pat, nedorind să piardă nicio clipă din timpul preţios care-i mai rămânea de petrecut cu ea. Vorbiseră mult înainte de culcare şi Iola insistase atât de mult, încât femeia acceptase în cele din urmă să-i ceară lui sir Wolfe să-i angajeze un ajutor.

- Mă vei face să-mi pierd slujba înainte de a începe! spusese Nanny.

Dar Iola ştia că acest reproş nu era serios, ci doar de formă.

- Nu-ţi fie teamă, răspunsese ea. Explică-i că sunt tânără şi

,1111 multă bunăvoinţă. Banii nu contează pentru el. Va admite cu uşurinţă că două persoane fac mai mult decât una pentru a se ocupa de fiica lui.

Poate are deja pe altcineva, în acest caz, trebuie să faci în aşa fel încât să fie concediată.

Am să văd ce pot face, spusese doica râzând, dar nu garantez. Stăpânilor nu le place să fie manipulaţi, mai ales bărbaţilor. în orice caz, dacă sir Wolfe refuză, promite-mi că te întorci acasă.

■ Voi aştepta veşti de la tine. Presupun că iahtul va face câteva escale; trimite-mi o telegramă prin unul din membrii echipajului. Iţi voi da bani.

- Am bani. Lady Lawson a fost mult mai generoasă decât mă aşteptam.

- Pentru că te-a apreciat. Numai de m-ar accepta sir Wolfe. Ai să vezi, când îi vei vorbi despre mine, sunt sigură că va considera prezenţa mea indispensabilă.

- Nu te-ai schimbat, eşti la fel de optimistă!

- Tu m-ai învăţat să fiu aşa.

După ce au mai vorbit un timp, femeia s-a ridicat şi a spus:

- Să mergem! Negustorul de nisip a trecut!

Era expresia pe care o foloseau când Iola era copil, ca s-o ducă la culcare. Urcaseră apoi împreună scara, spre camerele lor.

- Te iubesc, nanny, sunt atât de mulţumită să fiu cu tine.

O îmbrăţişase, apoi şi femeia o sărutase pe obraji şi adăugase:

- Voi fi fericită să te însoţesc chiar dacă va trebui să fiu menajeră.

- O să fac tot ce pot să nu se întâmple aşa ceva. Nu uita că viitorul tău depinde de tine. Şi indiferent ce vei face, să ţii capul sus. Nu va fi uşor, dar să nu uiţi că nu trebuie să-ţi pierzi niciodată curajul.

- NU o să uit, răspunsese cu gravitate Iola, ca şi cum făcea un jurământ.

l'ărăsind patul, îşi făcu toaleta cu apă rece, căci nu mai era foc în sobă şi geamurile erau acoperite cu flori de gheaţă. Se pregătea să coboare când realiză că niciun zgomot nu venea de la parter şi că în bucătărie nu era lumină.

„Poate m-am înşelat. Nanny nu s-a sculat încă".

Luă o lumânare şi se duse să bată la uşa ei. Niciun răspuns...

Deschise uşa şi constată că femeia era încă în pat.

- Nanny! rosti ea încet, e timpul să te scoli!

Niciun răspuns. Era ceva neaşteptat; de obicei, femeia dormea foarte uşor; era suficient ca un copil să se mişte în leagăn ca să se trezească.

Iola se apropie de pat. Femeia era întinsă pe spate, cu ochii închişi şi cu un zâmbet pe faţă.

Nanny? repetă lola, îngrijorată.

Mâna începând să-i tremure, puse lumânarea pe noptieră

si atinse obrazul femeii.

lola constată îngrozită că era rece ca gheaţa.

In expresul care o ducea spre Southampton, dar cu viteză redusă din cauza zăpezii care acoperea şinele, lola avea impresia că trăieşte un coşmar.

< ând o găsise pe doică moartă în camera ei, mai întâi nu vrusese să creadă. Cum era posibil să moară o femeie atât de plină de viaţă?

l otuşi, aceasta era realitatea: flacăra vieţii ei se stinsese în iimpui somnului, surâsul de pe faţa ei dovedind că sfârşitul ei fusese fericit.

lola pierdea o fiinţă dragă, de neînlocuit, pe care o iubise ca pe nimeni altcineva, nici chiar pe mama ei. lira gata să izbucnească în plâns, când îşi aminti cuvintele doicii: „Să nu-ţi pierzi niciodată curajul".

Şi câtă nevoie avea de curaj în situaţia ei!

Oh, nanny, cum ai putut să mă părăseşti?

I)ar această plângere era egoistă, deoarece doica ar fi

părăsit-o oricum. Visul lolei de a rămâne împreună în casa acesteia se spulberase. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă acasă şi să-şi convingă tatăl să-i acorde o logodnă cât mai lungă.

„Nu pot face altceva", îşi spuse disperată.

Se gândi apoi că trebuia să se ocupe de funeralii. Cel mai simplu ar fi să-l caute pe preotul satului, să-i spună ce se întâmplase.

Aruncând o privire, văzu că femeia părea întinerită; figura ei nu mai avea riduri, arătând liniştită şi împăcată. întoarse însă capul, cu lacrimi în ochi, răvăşită de pierdera fiinţei dragi.

Atunci, văzu hainele de călătorie pe un scaun, iar pe masă o bonetă neagră garnisită cu panglici, mănuşile şi geanta în care se găsea biletul de tren pentru Southampton.

- Voi călători la clasa a doua, spusese doica. Cineva mă aşteaptă la Southampton să mă conducă în port. Sunt nerăbdătoare să ajung pe iaht; trebuie să fie ciudat să locuieşti într-o casă plutitoare.

- Şi dacă ai rău de mare? o întrebase Iola.

- M-aş mira! Când eram mică, obişnuiam să mă dau în roata mare când venea circul la Easthleigh. Toţi prietenii mei se simţeau rău, dar eu nu aveam nimic.

Dar destinul nu vrusese s-o lase să vadă „casa plutitoare". Trebuia prevenit urgent sir Wolfe Renton, astfel ca fiica lui

s.i nu o aştepte în zadar pe noua sa doică.

Voi trimite o telegramă", decise Iola.

Pentru asta ar trebui să meargă la Eastleigh, dar exista pericolul să fie recunoscută şi avertizat tatăl ei.

Nu pot să-mi permit un asemenea risc. Dacă m-aş întoarce acum acasă, nu ştiu ce i-aş spune tatei".

Iu momentul, acela îi veni o idee.

I)e ce să trimită o telegramă? De ce să nu-şi ofere serviciile lui sir Wolf Renton până când acesta va găsi o înlocuitoare? Nu va spune nimic despre moartea femeii, pentru a-l determina să accepte o soluţie provizorie; atâta timp cât o va crede doar bolnavă, nu va avea de ales şi o va angaja pe ea. Şi cum va fi imposibil să-i găsească o înlocuitoare până va ajunge în sudul Franţei, de ce să se mai obosească să caute pe altcineva?

„Aşa voi face! Mă va găsi cu siguranţă prea tânără, dar ştiind că prezenţa mea este doar temporară, nu se va opune”.

Poate era colacul de salvare din situaţia disperată în care se afla. Era un plan îndrăzneţ, dar avea încă în minte cuvintele doicii:”să nu-ţi pierzi niciodată curajul”.

- NU am de ales, zise ea cu voce tare, privind la lumina slabă a lumânării frumoasa faţă a femeii, care părea s-o încurajeze.

Nu-i trebui mult timp să se schimbe. îmbrăcă rochia de

lână gri pe care doica o purta duminica, închisă în nasturi până la gât, apoi îşi perie bine părul pentru a-l strânge într-un coc mare prins în multe ace. Această pieptănătură îi conferea o înfăţişare mai severă, dar nu reuşea s-o facă să pară mai în vârstă.

„Va fi mai bine cu bonetă”, îşi spuse.

îşi strânse apoi propriile haine, hotărând să le ia cu ea în

cazul că planul ei va da greş.

Dar chiar dacă va trebui să se întoarcă acasă, nu va regreta. Va cunoaşte bucuria şi emoţia de a merge în sudul Franţei la bordul unui iaht, drum care după părerea ei va dura cel puţin o săptămâna. Asta îi va lăsa timp să se gândească, în clipa aceea auzi un zgomot în bucătărie. Era cineva jos...

Cine putea fi? Cuprinsă de teamă, se întrebă dacă nu cumva se înşelase! Poate doica nu murise şi acum prepara micul dejun. îşi aminti că aceasta vorbise de o oarecare doamnă Briggs care se va ocupa de căsuţă în lipsa ei. Ea trebuia să fie.

Făcându-şi curaj, începu să coboare şi la lumina lămpii din bucătărie zări o femeie căruntă aplecată deasupra cuptorului.

- Bună ziua! spuse Iola.

- M-aţi speriat! tresări femeia, întorcându-se. Mă aşteptam s-o văd pe domnişoara Dawes.

Sunt o prietenă a domnişoarei Dawes.

Ah, da. Mi-a spus că aşteaptă o vizită... încântată să vă i unosc. După cum văd, sunteţi tot doică.

Ini... da. Dar... mă tem că am să vă dau o veste proastă...

() veste proastă?

Domnişoara Dawes a... murit azi-noapte, răspunse Iola cu o voce stinsă.

Domnişoara Dawes a murit?

Doamna Briggs o privi cu neîncredere. Iola se prăbuşi pe un scaun cu capul în mâini, în timp ce doamna Briggs urcă la etaj fără un cuvânt.

Rămânând singură, Iola se lăsă pradă disperării.

- Arată împăcată cu sine, spuse doamna Briggs, coborând treptele. Cred că a fost un şoc groaznic pentru dumneata, iţi fac imediat o ceaşcă de ceai.

Aşa ar fi spus şi nanny într-o situaţie asemănătoare. Iola făcea mari eforturi să nu izbucnească în plâns.

- Tocmai mă pregăteam să merg la preot pentru... funeralii.

- Mă ocup eu. îţi garantez că va avea o slujbă şi o înmormântare frumoase.

Iola hotărî atunci s-o lase pe doamna Briggs să se ocupe de toate, explicându-i că ea trebuie să ajungă la timp la Southampton, unde nanny ar fi trebuit s-o însoţească pentru a prinde trenul de la ora nouă.

- Sunt la curent, zise doamna Briggs. Domnul Herbert mi-a spus că va veni s-o ia pe domnişoara Dawes cu brişcă, la ora opt. Este vizitiul satului, gata oricând să servească pe toată lumea!

Cum brişcă domnului Herbert era încărcată cu tot felul de pachete pe care trebuia să le livreze în diferite locuri în oraş, Iola se aşează lângă el pe capră.

- Ai grijă de ea, domnule Herbert, spuse doamna Briggs, vezi să aibă un loc bun într-un compartiment rezervat doamnelor. Sunteţi prea tânără şi prea frumoasă ca să călătoriţi singură, adăugă ea surâzând Iolei.

Domnul Herbert, un bărbat corpolent, tată a opt copii, era de aceeaşi părere.

- Fiţi atentă la francezi, o sfătui el când află unde merge. Din câte am auzit, nu prea poţi să te încrezi în ei. Aşa că ţineţi-i la distanţă!

Urcând în tren, Iola se lansa în riscanta aventură, dar orice urma va fi mai bine decât să înfrunte furia tatălui ei sau să se mărite cu lordul Stoneham.

în compartiment era o singură persoană, o femeie mai în

\,ustă care o privi cu buzele strânse, Iola înţelegând uşurată, că nu părea dispusă să intre în vorbă cu o necunoscută.

Iola se aşeză aşadar deoparte, într-un loc de unde putea vedea bine peisajul acoperit de zăpadă.

Doamna Briggs o forţase să ia micul dejun, fiecare înghiţitură însemnând un adevărat efort, dar ceaiul, fierbinte şi foarte dulce, reuşise să fie remediul miraculos despre care vorbea nanny.

‚Cum am putut să fac o asemenea nebunie?" se întreba ea. "Să fug astfel, lăsând în urma mea tot ce îmi era familiar!"

I)e fapt, lăsându-l în urma ei pe lordul Stoneham, nu avea niciun regret. Acum, avea sentimentul că devenise .iltcineva, o tânără doică în drum spre Southampton ca s-o înlocuiască pe ruda ei, împiedicată să-şi îndeplinească angajamentul.

Trebuia să ştie atât de bine povestea, încât s-o poată spune si în somn; era o rudă a domnişoarei Dawes şi purta acelaşi nume. Se găsea din întâmplare în casa ei, când se îmbolnăvise. Cum era şi ea în căutare de lucru, femeia o trimisese în locul ei.

Povestea era perfect plauzibilă.

„Sir Wolfe ar trebui să-mi fie chiar recunoscător", gândi Iola.

Drumul era lung şi trenul înainta greu din cauza zăpezii.

La prânz, se opri într-o gară mare şi Iola profită să coboare să cumpere ceva de mâncare. Reuşi să bea rapid o cafea şi să cumpere un sandviş şi o brioşă Se simţea mai bine când îşi reluă locul, cu toată privirea dezaprobatoare a femeii din compartiment, care nu aprecia faptul că mânca în faţa ei.

Iola avea mare noroc că nu avea probleme cu banii. îi lăsase zece lire doamnei Briggs, pentru înmormântarea doicii.

- Dar nu va costa atât de mult! protestase ea.

- Vreau ca domnişoara Dawes să aibă cea mai frumoasă înmormântare. Dacă rămân bani, cumpăraţi flori: le iubea mult...

- Nu ştiu ce ar spune domnişoara Dawes. La nevoie, era capabilă să fie generoasă, dar de obicei era mai curând econoamă.

- Oh! uitam, doamnă Briggs, trebuie să vă plătesc.

- Nici nu se pune problema.

Iola îi ignorase însă protestele. Luase din geantă zece lire şi i le întinsese.

- Vă rog. Vă veţi ocupa de casă în lipsa mea. Nu ştiu dacă domnişoara Dawes are moştenitori, dar până aflăm, eu sunt responsabilă.

De fapt, Iola se gândea la ea însăşi: ar putea locui acolo într-o zi, într-un caz disperat.

l ac cu plăcere orice pentru domnişoara Dawes şi nu pot s.i pretind că aceşti bani nu sunt bineveniţi. Viaţa este atât de scumpă în zilele noastre...

Am să vă trimit o liră pe lună.

S-ar spune că aţi găsit un loc bun, remarcă femeia.

Sper...

De fapt, ea nu se neliniştea pentru banii pe care-i va primi, (i pentru cât timp va putea păstra locul, pentru a scăpa de lord căruia generalul nu-i va putea ascunde adevărul la nesfârşit. Şi ca orice bărbat de importanţa lui, se va simţi umilit că fusese păcălit.

,,liste doar o chestiune de timp, gândi Iola. Sper că va găsi curând cu cine să mă înlocuiască".

In sinea ei, nu era totuşi atât de sigură.

Trenul ajunse la Southampton cu două ore întârziere. Lăsându-se noaptea, felinarele scăldau gara într-o lumină spectrală.

Iola avea tot mai mult impresia că trăieşte un vis. îşi luă mănuşile şi geanta şi aşteptă oprirea trenului înainte să coboare. Voia parcă să întârzie momentul când va pune piciorul pe peronul gării, deoarece ştia bine că din clipa aceea începea greul.

O mare animaţie domnea în gară. Avea impresia că sunt mai mulţi hamali decât călători, deoarece răsuna peste tot acelaşi strigăt:

- Hamal, doamnă? Hamal?

Câţiva dintre ei se adresară Iolei în acelaşi timp, când auzi o voce care le domina pe celelalte:

- Domnişoara Dawes? Domnişoara Dawes? Este cineva care se numeşte domnişoara Dawes?

Iola avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi aminti că despre ea este vorba. Făcu semn cu mâna.

- Aici, Bill! Este aici! strigă un hamal unui camarad care se apropia cu un cărucior. Sunteţi domnişoara Dawes? întrebă el.

- Da, răspunse Iola.

- Este un domn care vă aşteaptă, spuse el arătând un bărbat care stătea mai retras, având pe cap o gambetă şi cu un aer de valet de casă mare, poate chiar majordom. Mă duc să vă caut bagajele. Au etichete?

- Da, "Domnişoara Dawes, Southampton".

- Le voi găsi.

Iola, puţin stânjenită, se îndreptă spre bărbatul cu gambetă aflat la capătul peronului.

- Cred că mă căutaţi, spuse Iola.

Nu sunteţi domnişoara Dawes! constată el uimit.

Ha da... dar nu cea pe care o aşteptaţi. Domnişoara

I t.iwes este bolnavă şi am venit în locul ei.

înţeleg. Sunt surprins, deoarece trebuia să întâmpin pe i meva mult mai în vârstă. Aşadar, domnişoara Dawes este bolnavă. îmi pare rău să aflu. Domnul nu va fi mulţumit, deoarece nu-i place să i se schimbe planurile.

De aceea m-a însărcinat în ultimul moment domnişoara Dawes s-o înlocuiesc. Nu voia să creeze probleme.

Drăguţ din partea ei. Poate ar trebui să ne prezentăm: eu sunt Carter, valetul personal al domnului Wolfe. Cum vă numiţi?

- Dawes, ca ruda mea pe care trebuie s-o înlocuiesc.

- Asta va uşura lucrurile... Ah! Iată bagajele. Trebuie să ne grăbim, suntem în întârziere!

- Trenul a întârziat din cauza zăpezii.

- Zăpadă, ceaţă sau furtună, sunteţi în întârziere şi lui sir Wolfe îi place punctualitatea.

în faţa gării, îi aştepta un valet lângă o trăsură elegantă trasă de doi cai. O ajută pe Iola să ia loc, apoi îl auzi pe Carter spunând valetului:

- Are două valize. Ar trebui să pui una înăuntru, pe banchetă.

- Nu. Pot s-o pun pe cea mică sub picioarele mele, răspunse valetul. Nu mergem departe.

- De acord.

Domnul Carter dădu un bacşiş hamalului şi veni să se aşeze lângă Iola.

- Călătorim în stil mare, nu găsiţi? ţinu el să remarce că beneficia de o favoare specială. Este trăsura personală a lui sir Wolfe.

- Ii sunt foarte recunoscătoare.

- Ţin să vă previn că nu va aprecia întârzierea, mai ales că nu sunteţi cea pe care o aştepta.

- Vă mulţumesc că mi-aţi spus.

- Aţi mai călătorit cu un iaht?

-Nu.

- Veţi avea o surpriză când îl veţi vedea pe al nostru! Este cel mai modern din Anglia. Domnului îi place să aibă întâietate! Dar pentru că sunteţi atât de tânără, permiteţi-mi să vă dau un sfat: nu încercaţi să-i ţineţi piept, fiţi întotdeauna de acord cu el. Plăteşte bine şi veghează cu grijă la confortul personalului, dar nu suportă să fie con¬trazis.

- Voi încerca să nu uit.

- Sunt convins că această schimbare de ultimă oră îi va displace. Nu se mai poate face evident nimic, dar e supărător, foarte supărător.

„Dacă ar şti adevărul, ar fi şi mai supărător”, se gândi Iola. Până acum îşi înăbuşise durerea, dar în momentul acesta i

M* umeziră ochii de lacrimi.

.liste oboseala, îşi spuse, dar trebuie să mă stăpânesc; încă n ,1111 ajuns la capătul greutăţilor”.

Presupun că vechea doică a micuţei a rămas să mă .istepte, reluă ea.

Ii era teamă ca sir Wolfe să nu fi reuşit în ultima clipă s-o i onvingă pe bătrâna femeie să-i însoţească în Franţa.

Aşa era prevăzut, răspunse jenat domnul Carter, dar a plecat acum o jumătate de oră spre Londra. Iată de ce întârzierea dumneavoastră m-a pus pe gânduri.

Vreţi să spuneţi că Lucy este singură cu tatăl ei?

Nu, este destul personal la bord care să se ocupe de ea. liste un copil drăguţ şi toţi o iubim, preciză el cu un surâs călduros.

- Sunt sigură că şi eu am s-o iubesc!

Luase hotărârea să vegheze asupra lui Lucy aşa cum făcuse nanny cu ea. Se va strădui să-i ofere toată afecţiunea de care avea nevoie un copil lipsit de mama lui. “Ştiu o mulţime de poveşti să-i spun”, îşi spusese ea în tren.

Capitolul 5

Se făcuse întuneric. La lumina felinarelor era greu să-şi facă o idee despre oraş, mai ales că troiene de zăpadă blocau străzile.

Ii era frig, dar poate va fi şi mai rău când vor porni pe mare.

Când ajunseră în port, lola văzu o mulţime de vapoare proiectându-se pe cerul întunecat.

- Am ajuns! anunţă domnul Carter. Pregătiţi-vă să aveţi o surpriză.

înaintând pe chei, văzu un iaht mare care ar fi părut imens dacă nu ar fi fost în vecinătatea unor pacheboturi.

Mai mulţi membri ai echipajului aşteptau pe punte.

- Pe aici, domnişoară Dawes, spuse Carter, precedând-o pe o scară care ducea în interiorul vasului. Presupun că vreţi să vedeţi cabina?

Da, vă rog!

In momentul acela, un tânăr în uniformă, probabil i .ipitanul secund, veni grăbit înaintea lor.

Aţi venit, domnule Carter! exclamă el. Era şi timpul.

< ..ipitanul a primit ordin să ridice ancora imediat ce sosiţi l.i bord.

Ei bine, am ajuns.

(ie v-a reţinut?

Trenul, a avut întârziere.

Trebuia să-mi închipui. Stăpânul este foarte agitat, ca şi cum aţi fi fugit cu bijuteriile Coroanei.

- După cum vedeţi, am venit. Să mergem! înainte să termine, ofiţerul secund plecase.

- Iată cabina, domnişoară Dawes, continuă domnul Carter, arătându-i Iolei o uşă la capătul unui coridor îngust. Are uşă de legătură cu cabina domnişoarei Lucy.

Iola îl urmă. Cabina era destul de spaţioasă. Era acolo un pat adevărat, pe când ea se aştepta la o cuşetă; mobilele erau prinse de perete, iar hubloul era acoperit cu o perdea de catifea. O uşă interioară se deschidea spre o cabină mai mare plină de jucării, unde o fetiţă brunetă adorabilă stătea pe covor cu o păpuşă în braţe.

Lângă ea, era un tânăr valet îmbrăcat cu o haină albă cu nasturi aurii, care se ridică la intrarea Iolei şi a lui Carter.

- Aşadar, tu te-ai ocupat de ea, Harold! spuse Carter.

- Da, domnule; pot să spun că a fost foarte cuminte. Nu-i aşa, domnişoară Lucy?

- Eu sunt întotdeauna cuminte, răspunse Lucy.

- Desigur, aprobă Carter. Iată noua voastră doică, veniţi s-o salutaţi.

Lucy făcu ochii mari şi fără să facă gestul de a se ridica, spuse Iolei:

- Nu eşti doică, eşti prea tânără. Doicile sunt bătrâne.

- Nu este minunată? remarcă domnul Carter, izbucnind în râs. Nimic nu-i scapă! Totuşi, este noua voastră doică, domnişoară Lucy, chiar dacă este tânără.

- Nu cred. Mă păcăleşti.

In momentul acela, se deschise brusc uşa.

- De ce nu am fost informat că aţi venit? răsună o voce autoritară.

Domnul Carter se întoarse repede, iar Harold făcu un pas în spate.

Bărbatul care apăruse în pragul uşii era total diferit de cel imaginat de Iola. Ii fusese greu să şi-l imagineze pe sir Wolfe; dar cum numele lui era întotdeauna asociat cu cel al lui Rothschild şi al altor mari bancheri ale căror caricaturi le văzuse în Ilustrated News, îşi imaginase un personaj cu burtă şi cu nas mare. Dar sir Wolfe era înalt, cu umeri largi şi foarte chipeş. De asemenea, era mult mai i.inăr decât îşi închipuise, cu toate că aflase deja că era cel mai tânăr miliardar care-l frecventa pe rege. Dar era la fel de adevărat că era omul cel mai autoritar pe care-l văzuse. Sprâncenele încruntate aproape se uneau deasupra nasului, iar ochii negri scrutători o fixau ca şi cum încerca sa-i citească gândurile cele mai secrete. Purta un blazer de laliting cu butoni aurii şi când intră în cabină, fiecare se arătă copleşit de puternica lui personalitate.

Nu sunteţi doica pe care a angajat-o secretarul meu, remarcă el pe un ton tăios.

A fost o mică... neînţelegere, sir, începu domnul Carter. Las-o să vorbească, îl întrerupse bărbatul.

Bine, domnule.

Sunteţi liberi.

I.a acest ordin, domnul Carter dispăru imediat, urmat de llarold.

- Acum, vă aştept explicaţiile, domnişoară.

- Domnişoara Dawes s-a... îmbolnăvit şi pentru a nu vă cauza neplăceri, m-a trimis pe mine s-o înlocuiesc până când... se restabileşte.

- Şi asta v-a făcut să fiţi în întârziere cu două ore?

- Cu greu aş fi putut să călătoresc mai repede ca trenul, îşi dădu seama că răspunsul ei era cam îndrăzneţ, astfel că găsi de cuviinţă să adauge:

-... sir.

- îmi imaginez că nu aveţi nicio experienţă în educaţia copiilor, spuse el încruntat.

- Dimpotrivă, sir, răspunse ea. Ştiu foarte bine să mă ocup de fetiţe de vârsta lui Lucy.

Nu era chiar adevărat, cu toate că se ştia capabilă să se descurce la fel de bine ca doica ei, dar era ofensată că trebuia să suporte sarcasmul lui.

- Forţat de împrejurări, sunt obligat să mă resemnez. Dar să ştii că detest să mi se schimbe planurile fără să fiu avizat.

- Până azi-dimineaţă, domnişoara Dawes credea că va putea călători, explică ea cu calm. Dacă nu aş fi venit eu în locul ei, nu ar fi avut altă posibilitate decât să vă trimită o telegramă, făcând lucrurile şi mai dificile pentru dumneavoastră. Ea s-a gândit... să vă fie de ajutor, sir.

- Nu cer personalului meu să gândească. Rezultatele sunt cel mai adesea jalnice.

- în acest caz, sper să fiu excepţia de la regulă.

De data aceasta, răspunsul fusese de o îndrăzneală vecină cu insolenţa.

- Culc-o pe Lucy! îi tăie el vorba. Vom vorbi mai târziu. Un steward îţi va arăta drumul.

Ieşi fără un cuvânt şi fără o privire pentru fiica sa. Iola era stupefiată constatând că nu era deloc amabil.

- L-ai supărat pe tata, spuse Lucy lăsând păpuşa, dar nu te

nelinişti, se supără foarte uşor. Eu nu-l ascult, îmi acopăr urechile.

Inia găsi că atitudinea fetiţei era cam neobişnuită.

Vino să mă ajuţi să despachetez, spuse Iola. Apoi, am să ie culc. întotdeauna te culci atât de devreme?

Am fost bolnavă şi ei nu încetează să-mi repete că nebuie să stau în pat. Dar cum sunt singură, mă scol şi mă inc pe ascuns.

Iola se întrebă dacă trebuia să interpreteze spusele fetiţei m favoarea ei, dar preferă să tacă.

Trecu în cabina ei şi descoperi curelele celor două valize desfăcute. Din fericire, nu fuseseră deschise. Una din ele conţinea bogata ei garderobă, paltonul garnisit cu zibelină si pălăria care ar fi putut s-o compromită. închise cu grijă curelele valizei ei.

- De ce faci asta? o întrebă Lucy, sprijinită de pat.

- Nu voi avea nevoie de lucrurile din valiză cât timp suntem pe mare, spuse Iola scoţându-şi capa de serj şi boneta. Vorbeşte-mi despre tine, adăugă pe un ton afectuos.

- Cred că tata s-a supărat deoarece eşti mai tânără decât se aştepta. Sunt sigură că tante Isabel va fi furioasă.

- Cine este tante Isabel?

- Nu este mătuşa mea adevărată, dar mi s-a cerut să-i spun aşa. Nu-mi place. Nu-mi place nici unchiul Charles,

bărbatul ei, care vrea tot timpul să mă salte pe genunchi. Cu toate că era teribil de curioasă, Iola se abţinu să pună alte întrebări despre cei doi.

- Cine mai este la bord, în afară de ei?

- Mai sunt două persoane pe care nu le cunosc, oameni fără importanţă. Am auzit spunându-se că au fost invitaţi pentru a-i însoţi pe tante Isabel şi pe soţul ei.

Iola era uimită de limbajul unui copil de cinci ani. Era adevărat că părea isteaţă şi neavând niciun camarad de joacă, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu per¬sonalul de serviciu, surprinzând discuţii nepotrivire pentru vârsta ei.

Iola nu ştia că se dădeau recepţii la bordul unui iaht. Ar fi trebuit să se aştepte că un om ca sir Wolfe nu făcea parte dintre cei care se îmbarcau pentru o croazieră fără să prevadă câteva distracţii mondene; aici, evident, intervenea „tante Isabel".

Deschise valiza lui nanny şi puse pe cuier fustele şi bluzele acesteia. Lăsă în valiză lenjeria de corp din bumbac şi flanel, decisă să nu o atingă; hotărâse să-şi poarte propria lenjerie sub uniforma de bonă.

- Cum stai cu lecţiile, Lucy? o întrebă ea. Ştii să citeşti?

- Să citesc şi să scriu, dar urăsc s-o fac! Este prea obositor.

- Păcat. Cărţile conţin o mulţime poveşti minunate, pe care am să ţi le spun. Şi tu trebuie să-mi povesteşti la

i nulul tău.

Eu? De ce? întrebă Lucy, imitând fără să ştie tonul tatălui

el.

Pentru că şi mie îmi place să ascult poveşti, răspunse inia, amuzată.

Nu-i nevoie să ştii să citeşti pentru a cunoaşte poveşti, replică fetiţa.

- Depinde despre ce fel de poveşti este vorba.

Poveşti despre oameni; de exemplu, acel bărbat care

voia să-l omoare pe tata...

Să-l omoare?

Da. Spunea că tata l-a ruinat, lată încă ceva ce fetiţa nu ar fi trebuit să audă niciodată.

- Ei bine, nu acesta este genul de poveşti care îmi place, observă Iola. Vorbeşte-mi mai degrabă despre dragoni şi zâne.

- Tata spune că nu există zâne, că sunt minciuni inventate de oameni proşti.

- Atunci, eu trebuie să fiu tare proastă, pentru că aveam obiceiul să pândesc zâne pe pajişte când aveam vârsta ta. în fiecare dimineaţă, găseam un cerc de ciuperci pe locul unde dansaseră.

- Nu cred... De ce ar fi dansat?

- Deoarece erau fericite şi se săturaseră să zboare.

- Nimeni nu poate să zboare fără aripi.

- Zânele zboară la fel ca păsările.

Lucy studie problema cu multă seriozitate, apoi exclamă:

- înseamnă că erau păsări pe care le-ai luat drept zâne!

- Când vom fi în sudul Franţei, continuă Iola admirându-i spiritul logic, vom merge în căutarea zânelor. Ele se ascund întotdeauna în flori; elfii se ascund după pomi, iar spiriduşii în peşterile de pe dealuri.

- Tata spune că sunt prostii. Mi-a confiscat toate cărţile de poveşti, ca să mă împiedice să cred aceste minciuni.

- Asta nu mă împiedică să-ţi povestesc una chiar astă- seară. Dacă tu nu crezi cu atât mai rău, dar eu cred.

- Dar nu ai să-i spui tatei? Promiţi?

Iola îşi dădea seama că risca să displacă noului său patron. Dar avea dreptatea de partea ei. Era ridicol să interzici unui copil de cinci ani să creadă în zâne. Poveştile pe care i le spusese doica avuseseră un rol important în educaţia ei, era convinsă. Şi pentru această fetiţă orfană de mamă, era preferabil să evadeze în lumea imaginară, decât să asculte bârfele care circulau între servitori. Era sigură că nanny ar fi fost de acord cu ea. Doica o ajutase să descopere frumuseţea tainică a lucrurilor, să iubească muzica şi să înţeleagă că valoarea unei fiinţe se măsoară după bunătatea inimii şi nu după aparenţe. Acestea erau adevărurile pe care voia să le înveţe Lucy.

„Fii prudentă, îşi spuse. Rişti foarte mult să fii trimisă în

\uglia mai devreme decât ai prevăzut".

I >.ir nu se putea hotărî să lase educaţia lui Lucy doar în icsponsabilitatea lui sir Wolfe Renton, fiind evident că I >.u hatul nu înţelegea copiii.

. Dacă trebuie să fac meseria de doică, măcar s-o fac bine, i liiar dacă este ceva provizoriu, şi să urmez din toate punctele de vedere exemplul doicii mele. In definitiv, părinţii care îşi abandonează copiii doicilor nu au niciun i uvânt de spus".

I >ar era puţin probabil ca sir Wolfe să-i împărtăşească părerea, fiind un om autoritar. Domnul Carter avea dreptate: nu trebuia contrazis.

, Şi nu-l voi contrazice... pe faţă. Dar orice s-ar întâmpla, mă voi ocupa de Lucy în felul meu şi cum voi crede de cuviinţă".

Pregătindu-se de culcare, Lucy începu să-i povestească Iolei tot felul de întâmplări şi bârfe auzite de la vechea ei doică şi de la alţi servitori. Era o fetiţă foarte inteligentă, dar precocitatea ei avea ceva îngrijorător. Vorbea mai curând ca o adultă, decât ca o fetiţă.

- De ce crezi tu în zâne? o întrebă pe Iola în timp ce se vâra în aşternut.

- Deoarece sunt creaturi drăguţe care cunosc secretele ancestrale pe care lumea noastră cu trenuri şi maşini le-au uitat.

- Zânele pot merge cu trenul, nu-i aşa?

- Sunt sigură că nu le tentează. Trenurile sunt mijloace de transport foarte zgomotoase.

- Mi-ar plăcea să pot zbura ca ele, spuse fetiţa, aşezându-se comod pe pat.

- Nu-ţi spui rugăciunea?

- Câteodată... merge şi fără.

- De ce?

- Deoarece nu am chef să vorbesc cu Dumnezeu. Este bătrân şi-i spionează tot timpul pe oameni, pentru a vedea dacă fac ceva rău.

Iola se forţă să nu râdă. Era o descriere destul de des folosită de Biserică.

- Dumnezeul la care mă rog eu nu este deloc aşa, răspunse ea. Am să-ţi vorbesc despre el altă dată.

- Aş prefera o poveste cu zâne.

- Mai întâi, trebuie să-ţi spui rugăciunea. Iată cum vom face: vom spune fiecare câte o rugăciune şi vom vedea dacă a ta este la fel de frumoasă ca a mea.

Iola îngenunche la piciorul patului, îşi împreună mâinile şi

spuse:

Ion, Luca, Matei, Marcu,

Binecuvântaţi patul în care stau.

Patru îngeri la căpătâiul meu,

Unul pentru a mă veghea, unul pentru a se ruga Şi doi pentru a mă îndruma...

I.ucy ascultă cu atenţie, apoi spuse: liste o rugăciune frumoasă. Crezi cu adevărat că sunt patru îngeri deasupra patului meu?

- îngerii noştri păzitori sunt întotdeauna lângă noi. Dacă suntem neliniştiţi sau descumpăniţi, este suficient să-i întrebăm şi nu se întâmplă niciodată să nu ne răspundă.

- Şi eu pot să-i aud? întrebă Lucy, încântată.

- Nu cu urechile, cu spiritul tău. Mâine, vom discuta despre asta. Acum, trebuie să dormi.

O sărută pe Lucy, care o îmbrăţişă şi o sărută la rândul ei pe obraz.

- Sunt mulţumită că eşti doica mea, dar cred că tata nu te place.

„Nu e prea încurajator", se gândi Iola trecând în cabina ei. Iahtul ridicase ancora şi înainta încet, aşteptând să iasă în larg.

Iola îmbrăcă una din bluzele albe ale doicii, îşi puse

cureaua cu închizătoare de argint în jurul taliei şi aruncă o privire în oglindă. Surâse, imaginându-şi surpriza tatălui ei dacă ar fi putut s-o vadă în acel moment. îşi aranjă apoi părul şi ieşi.

Un steward o aştepta lângă uşă.

- Domnul vă aşteaptă, domnişoară Dawes, spuse el.

Era un bărbat de vârstă mijlocie, care o privi atent şi adăugă:

- Găsesc că sunteţi prea tânără pentru a fi doică.

- Dacă îmi mai spune cineva, nu ştiu ce fac!

Omul izbucni în râs şi o conduse pe puntea superioară. Trebuie să fi trecut prin dreptul unui salon, deoarece auziră frânturi de conversaţii şi râsete, apoi bătu la o uşă.

- Intră, se auzi vocea lui sir Wolfe.

Stewardul îi deschise uşa şi Iola intră într-o cabină spaţioasă, cu un birou mare şi cu hublouri care dădeau direct deasupra provei. Cum cabina era situată chiar sub pasarela comandantului, sir Wolfe putea să-şi imagineze că-şi conduce singur iahtul rămânând aşezat la biroul său. Bărbatul nu ridică ochii la intrarea ei, continuând să scrie, încerca s-o umilească, dând de înţeles că el era şeful?

- Mi-ai explicat deja de ce eşti aici, domnişoară Dawes, spuse el lăsând în sfârşit tocul. Consider situaţia regretabilă. Aşteptam o persoană mult mai în vârstă şi evident, cu experienţă.

i mu Iola tăcea, considerând că nu avea ce să-i răspundă, lurbatul începu s-o măsoare cu o privire ciudată.

Stai jos, spuse el încruntat. Trebuie să-ţi vorbesc.

Iola avea strania impresie că este o eretică supusă interogatoriului Inchiziţiei.

lişti aici pentru o perioadă limitată, începu el, dar nu vreau ca Lucy să înceapă să înveţe lucruri nepotrivite. Simţindu-se insultată, Iola se încruntă.

înţelege-mă bine: interzic să i se umple capul lui Lucy cu iot felul de aiureli care se povestesc în general copiilor. Presupun că vă referiţi la poveştile cu zâne?

De ce crezi aşa ceva?

Lucy mi-a spus că i-aţi confiscat cărţile de poveşti, spunând că zânele nu există. Presupun că i-aţi spus la fel şi despre Moş Crăciun?

- Vreau ca fetiţa mea să fie crescută în respectul adevărului. Este o mare greşeală să spui minciuni copiilor de la cea mai fragedă vârstă. Acest lucru este în bună parte cauza necinstei care bântuie în zilele noastre peste tot în lume.

- Credeţi serios că poveştile cu zâne, care le stimulează imaginaţia şi le dau sensul frumuseţii, sunt adevăratele cauze?

- Nu vreau să discut acum despre asta. Adu-ţi aminte că nu trebuie să-i spui lui Lucy poveşti cu zâne sau alte

prostii care-i pot afecta inteligenţa.

Iola ar fi vrut să protesteze, dar îşi aminti recomandările lui Carter: ,,nu discutaţi niciodată în contradictoriu cu sir Wolfe".

A

- înţeleg, sir, răspunse, afişând un aer docil puţin exagerat.

- Aştept să mi se dea ascultare în această privinţă.

- Foarte bine, sir. Voi veghea ca nicio carte de Shakespeare, Grimm sau Stevenson să nu ajungă în bib¬lioteca ei... Biblia trebuie să fie exclusă? întrebă ea cu un aer nevinovat.

- încerci să fii impertinentă?

- Desigur că nu, sir. Dar este foarte greu să-i vorbeşti unui copil despre Dumnezeu. Lucy mi-a spus astă-seară că vede în el un bătrân răzbunător.

- I-am cerut în mod expres ultimei doici să nu-i vorbească despre religie, să lase acest subiect în grija unei guver¬nante de specialitate.

- Lucy va avea o guvernantă?

- Fireşte. A avut până acum trei. Cum ar fi învăţat altfel să citească? Dar deocamdată doctorii nu vor s-o lase să abuzeze de forţele ei intelectuale sau fizice. Apropo, să ştii că trebuie să evite oboseala şi să se culce devreme.

- Am să-mi amintesc, sir.

Plecă apoi ochii, genele lungi umbrind tenul ei palid.

Mi se pare că eşti prea tânără...

Pot să vă asigur că voi pune toată capacitatea mea în serviciul copilului dumneavoastră, sir.

Tocmai de această capacitate mă îndoiesc...

Se părea că-i face plăcere să se arate ostil.

Mi-e greu să-mi prezint demisia acum, dar dacă doriţi, la prima escală...

Nu se pune problema să te înlocuiesc până nu găsesc pe •iltcineva. Când are de gând această domnişoară Dawes, să ni se alăture?

- îndată ce va fi în stare să călătorească.

- Adică?

- NU am nici cea mai mică idee. Am plecat în grabă, înainte să sosească doctorul.

- Atunci, nu ne rămâne decât să aşteptăm. Dar dacă ai cea mai mică problemă în legătură cu Lucy, fă-mi plăcerea să mă consulţi pe mine, nu servitorii.

- Am înţeles, sir.

întrevederea părând că luase sfârşit, Iola se ridică. Dar cum între timp iahtul ieşise în largul mării şi valurile izbeau acum coca, trebui să se prindă de birou pentru a-şi păstra echilibrul.

- Sper să nu suferi de rău de mare şi că poţi să-ţi păstrezi echilibrul pe vas.

- Şi eu sper, dar despre tot ce am vorbit în această seară

numai viitorul poate spune cine are dreptate, adăugă ea surâzând.

Ajunse la uşă cu prudenţă, fără să aştepte răspunsul lui, dar cu convingerea că replica ei îşi atinsese ţinta.

Capitolul 6

\ doua zi dimineaţă, Iola era în plină formă. Dormise bine, fără nici urmă de rău de mare, şi savură cu plăcere un mic dejun copios, îndemnând-o pe Lucy să facă la fel.

- Iată ce o să facem, spuse ea după ce un steward strânse masa. Vom merge să ne îmbrăcăm călduros şi ieşim pe punte să vedem valurile. Am citit deseori despre „berbeci", dar nu i-am văzut niciodată.

- Berbeci?

- Da, aşa se numesc crestele înspumate ale valurilor. Văzute de departe, arată ca nişte oi albe care zburdă pe apa verde.

- Trebuie să fie nostim! Să mergem să-i vedem! exclamă Lucy, bătând din palme.

Iola îi puse ciorapi de lână, o îmbrăcă apoi cu un palton

îmblănit, după care îmbrăcă la rândul ei o jachetă scurtă dublată cu hermină, sub capa gri a lui nanny.

„Nu este cazul să răcesc", îşi spuse în timp ce punea un batic peste mica bonetă neagră, pentru a-şi proteja ure-chile. 0 luă pe Lucy de mână şi se îndreptă spre punte.

- Vreţi să ieşiţi pe vremea asta? întrebă uimit un steward când le văzu.

- Este frig, dar aerul curat ne va face bine, răspunse Iola.

- Nu pot să vă contrazic, zise el, dar fiţi atente să nu cădeţi peste bord. Le deschise uşa şi adăugă:

- Rămâneţi aici, pe partea asta, veţi fi la adăpost de vânt.

- Mulţumesc, o să vă urmăm sfatul.

Primii lor paşi fură ezitanţi, dar îşi găsiră curând echilibrul, putând să contemple în voie jocul valurilor rămânând în acelaşi timp la adăpost.

- Arată-mi berbecii, ceru Lucy.

Iola îi arătă cu mâna crestele înspumate ale valurilor care săltau în jurul lor şi se spărgeau de coca vasului. Stropii de apă le atingeau câteodată obrajii, dar Iola era sigură că era mult mai sănătos pentru Lucy decât să stea închisă în cabină.

- Ce frumos! spuse Iola pentru sine. Acum ştiu de ce cred marinarii în sirene.

- Ce sunt sirenele?

- Nişte doamne încântătoare cu coadă de peşte în locul

picioarelor.

lucy o asculta fermecată pe Iola vorbind despre sirenele i n păr de aur şi voce îmbietoare, care-i chinuie pe marinari cu vraja lor. Lucy era foarte interesată, dar Iola se lemea că spusese prea mult. Sirenele intrau şi ele în < ategoria zânelor şi avea încă în memorie avertismentele Ini sir Wolfe.

I'rintr-o surprinzătoare coincidenţă, acesta apăru chiar în clipa aceea şi porni spre ele. Iola îl găsi extrem de elegant cu cascheta de iahting şi cu paltonul întredeschis, care lăsa sa se vadă eleganta haină cu nasturi aurii.

- Sunt surprins să vă văd aici, spuse el. Mă gândeam că este prea frig pentru Lucy.

- Nu mi-e frig, tată, afirmă fetiţa înainte ca Iola să poată rosti un cuvânt. Am venit să vedem berbecii.

- Nu uita că eşti bolnavă.

- Este bine îmbrăcată, interveni Iola.

- Da, da, sunt foarte bine, tată. Pleacă! Vreau ca nanny să-mi vorbească despre sirene.

Iola îşi ţinu răsuflarea văzând că sir Wolfe îşi muşca buzele. Se aştepta să fie blamată, dar el plecă fără niciun comentariu.

- A plecat, spuse Lucy, oftând uşurată. Continuă povestea, vreau să văd o sirenă.

în următoarele două zile marea fu agitată, obligându-le să rămână în cabinele lor.

Ca s-o distreze pe Lucy, era foarte greu pentru Iola să nu recurgă la poveşti cu zâne, fiind singurul gen potrivit pentru o fetiţă de cinci ani. Astfel că se abătu de la regulă, fapt care avu ca efect trezirea curiozităţii copilei. Dar dacă sir Wolfe ar fi venit să le surprindă, ar fi fost cu siguranţă nemulţumit.

„Concepţiile lui despre educaţia copiilor sunt ridicole", gândea Iola. "Dacă ar fi vorba despre un băiat aş mai zice, dar Lucy este fetiţă şi ea nu trebuie să primească o educaţie atât de rigidă".

Era uimită că nimeni nu părea să se intereseze de fetiţă, mai puţin sir Wolfe decât invitaţii lui. De fapt, motivul era simplu, după cum aflase de la unul din stewarzi: doamnele aveau rău de mare, iar domnii chiar dacă nu aveau chef de mâncare, aveau în schimb pentru băutură.

- Timpul se va ameliora, i-a spus unul din stewarzi pe un ton liniştitor.

Tot echipajul îi spunea în glumă „doica" în semn de afecţiune. Aveau pentru ea atenţii pe care nu le avuseseră pentru nicio altă bonă sau guvernantă. Unul dintre ei merse până acolo încât îi oferi un pahar de vin pe care ea găsi de cuviinţă să-l refuze.

Viaţa la bord se desfăşura agreabil. Iola descoperise cu plăcere că exista o bibliotecă şi că bucătăria era excelentă.

Dar cum nu avea pe nimeni cu care să poată vorbi în afară tle Lucy, nu se putea împiedica să nu se gândească fără încetare şi să se neliniştească pentru viitorul ei. Când sir W< >Ife îşi va da seama că adevărata domnişoară Dawes nu va mai veni, va căuta să angajeze o bonă mai în vârstă şi ,ii unei pentru ea va fi momentul când va trebui să ia o hotărâre. Atunci, nu va avea altă alegere decât să se întoarcă acasă sau să găsească de lucru în Franţa.

J)ar de ce să mă neliniştesc?" îşi spuse. "Cine ştie ce-mi rezervă viitorul?"

Iahtul traversa acum golful Gascogne, când marea se liniştise; razele soarelui răzbăteau printre nori şi Lucy, care îşi arăta afecţiunea în felul ei, devenea din ce în ce mai drăguţă.

- Te iubesc mult, îi mărturisise ea în cea de a patra seară petrecută la bord.

- Şi eu te iubesc la fel de mult.

- Dar să nu-i spui tatei, el nu vrea să rosteşti aceste cuvinte. El spune că dragostea este „o emoţie inutilă care îi face pe oameni să se comporte prosteşte".

- Nu este adevărat! protestă Iola, indignată. Dragostea este un sentiment nobil care ne caracrerizează pe toţi. Ai înţeles greşit ce a spus tatăl tău. El te iubeşte mai mult decât îl iubeşti tu.

- Tata nu se iubeşte decât pe el. O doică mi-a spus asta...

şi a adăugat că mama nu l-a iubit niciodată. De aceea nu vrea să audă vorbindu-se despre dragoste.

„Iată ce explică, poate, multe lucruri", se gândi Iola, dar nu făcu niciun comentariu.

- Am să-ţi povestesc despre o fetiţă şi câinele ei, care i-a salvat într-o zi viaţa pentru că se iubeau mult.

- Da, da, spune! exclamă Lucy, care deja uitase discuţia lor.

Erau la sfârşitul poveştii când un steward bătu la uşă.

- Sunteţi rugată s-o duceţi pe domnişoara Lucy în salon, spuse el. Acum că doamna nu mai are rău de mare, doreşte s-o vadă.

- Ce înseamnă că nu mai are rău de mare? întrebă Lucy.

- înseamnă că nu o mai doare capul şi i-a revenit pofta de mâncare, replică stewardul.

Iola schimbă rochiţa lui Lucy, îi puse ciorapi albi de mătase şi pantofi roşii, o pieptănă cu grijă, şi luând-o de mână o duse în salon.

De când auzise vorbindu-se de contesa Isabel, era curioasă să vadă cum arată şi se întreba ce gen de femeie îi plăcea lui sir Wolfe.

Când intră în salon, trebui să admită că femeia avea bunu gust. Lady Isabel arăta superb. Cu talia zveltă, cu părul arămiu şi cu o ţinută de regină, dădea impresia că ieşise direct dintr-un tablou de Sargent. Era tolănită pe o i .mapea de catifea ale cărei perne verzi formau un decor ideal pentru tenul ei alb şi ochii de un albastru de gcnţiană.

I.ucy dragă, ce plăcere să te văd! exclamă ea. Bonjour, nanny! Sir Wolfe mi-a spus că acum te simţi foarte bine. Ce veste excelentă!

Cred că aerul de mare îi face bine, remarcă Iola.

Vino lângă mine, draga mea, spuse lady Isabel, indicând locul de lângă ea.

- Aveţi ceva să-mi spuneţi? întrebă Lucy, apropiindu-se fără entuziasm.

- O mulţime de lucruri! De exemplu, găsesc acest iaht superb şi dragul tău tată a fost foarte amabil să mă invite. Tonul ei deveni dintr-odată mieros şi Iola nu întârzie să afle motivul: tocmai intrase sir Wolfe.

Se îndreptă surâzând spre canapea, încântat de tabloul aproape familial pe care-l formau Isabel şi Lucy.

- Dragă Wolfe, spuse ea tandru, întinzându-i mâna cu un gest teatral. Nu pot să-ţi spun cât de bucuroasă sunt să fiu în compania adorabilei tale Lucy.

Jenată, Iola se întreba dacă nu era cazul să se retragă. Dacă prezenţa ei va fi necesară, sir Wolfe nu avea decât să trimită s-o caute. In consecinţă, făcu câţiva paşi spre uşă.

- Vreau să merg cu nanny! strigă Lucy. Ea ştie o mulţime de lucruri de povestit.

- Şi eu ştiu, afirmă Isabel strângând-o în braţe.

Temându-se ca Lucy să nu facă o scenă, Iola rămase în picioare lângă uşă.

- Vrei să-ţi spun o poezie pe care o ştiam când eram mică? întrebă Isabel.

- Le ştiu pe toate, răspunse Lucy.

- Atunci, ce te interesează?

- Poveştile lui nanny. Cred tot ce-mi spune ea, adăugă ea privindu-şi tatăl cu un aer sfidător.

- Cred că ar fi mai bine să ne laşi acum, răspunse el la provocare. Du-te cu nanny, este ora ceaiului!

- Dacă mă trimiţi de aici ca să poţi vorbi singur cu tante Isabel, cu atât mai bine! Prefer să rămân cu nanny... Vino, nanny, e atâta plictiseală aici, ca întotdeauna de altfel. Dacă Iola ar fi putut auzi ce s-a vorbit în salon după plecarea lor, nu ar fi fost deloc surprinsă.

- Sincer îţi spun, Wolfe, zise lady Isabel, găsesc că această tânără persoană este prea prefăcută pentru a fi bună pentru Lucy.

- Prefăcută?

- Sunt sigură că îşi machiază ochii... dacă nu cumva are şi părul vopsit. NU o să mă facă niciodată cineva să cred că o femeie se poate naşte cu păr blond şi cu gene negre. în natură nu există asemenea combinaţii!

- Nu m-am gândit la asta.

liste prea drăguţă, prea tânără şi evident prea ignorantă pentru a i se încredinţa un copil atât de inteligent ca Lucy. Va trebui să scapi de ea îndată ce vom ajunge la Monte (iarlo.

Nu va fi uşor. Nu cred că pot s-o înlocuiesc atât de repede.

Am să-ţi găsesc eu pe cineva, nu poţi încuviinţa să mai rămână.

Vorbea cu o vehemenţă care-l surprinse pe sir Wolfe.

***

Vila era aşa cum şi-o imaginase lola. Clădită pe înălţimile oraşului, se bucura de o vedere fantastică şi de o grădină de vis.

Totul i se părea încântător. Mediterana era mult mai albastră decât i se spusese: avea culoarea rochiei Madonei. Principatul Monaco era înconjurat de munţi care se decupau pe cerul albastru, unde soarele strălucea cum nu-l văzuse niciodată.

- Este minunat! exclamase ea intrând în port. Sunt atât de fericită că sunt aici.

- Sper că Lucy îţi împărtăşeşte entuziasmul, spusese sir Wolfe, şi că se va purta mai bine decât a făcut-o până acum.

- Nanny spune întotdeauna că sunt exact ca tine, protestă Lucy, şi tu eşti întotdeauna bine crescut, tată.

- Nu trebuie să vorbeşti aşa cu tatăl tău, Lucy, îi reproşă Iola.

- De ce? El vrea să spun întotdeauna adevărul; ei bine, ăsta-i adevărul.

Iola nu reuşi să-şi ascundă un uşor surâs şi spre marea ei surpriză, sir Wolfe părea şi el amuzat de răspunsul fetiţei.

- Prins în propria cursă! Cred că acum gândeşti că adevărul iese întotdeauna din gura copiilor, nu-i aşa? Chiar dacă eşti prea politicoasă s-o spui.

- încerc să fiu politicoasă chiar şi în gând, mărturisi Iola.

- încântat să te aud spunând-o, răspunse el surâzând.

Iola şi Lucy primiră camere care dădeau în spatele vilei, în timp ce ale invitaţilor erau situate pe faţadă. Deocamdată, aceştia nu erau decât patru, dar urmau să vină mai târziu şi alţii.

- Ceilalţi preferă să vină cu trenul, explică domnul Carter.

- Poate nu au făcut rău, dacă te gândeşti că lady Isabel nu şi-a părăsit cabina, remarcă Iola.

- Doamna contesă a vrut să nu-l priveze pe sir Wolfe de prezenţa ei... Vom avea aici veritabile frumuseţi în această săptămână. Dacă ai ocazia, aruncă-le o privire.

- Promit.

Iola nu întârzie s-o ducă pe Lucy să exploreze grădina. Era

pentru ea o veritabilă încântare să vadă tufele de limigainvillea, mimozele şi muşcatele roz care tocmai meepeau să înflorească. Erau atât de frumoase încât ar fi \ rut să le picteze.

Vechiul proprietar al vilei îşi consacrase tot timpul liber, grădinii, visând s-o facă cea mai frumoasă de pe Coasta de Azur. Mici cascade de apă cădeau în bazine fin sculptate, scări de piatră şi poteci întortocheate conduceau la un pavilion pitoresc şi la un promontoriu de unde se vedea marea.

I.ucy se arătă la rândul ei încântată.

- Nu trebuie să-i spui tatei, dar cred că şi zânelor le-ar plăcea să trăiască într-o grădină ca asta, murmură ea.

- Sunt sigură că acum stau ascunse în flori.

lira într-adevăr un loc feeric. Sir Wolfe va juca rolul căpcăunului din poveste şi o va alunga?

„Voi încerca să fac aşa cum vrea, îşi spuse, să fiu întot¬deauna de acord cu el. Serios vorbind, aş fi de acord şi cu diavolul pentru a putea rămâne în asemenea locuri încântătoare."

Aveau grădina numai pentru ele. Invitaţii coborau rareori de pe terasa marelui salon, unde îi vedea plimbându-se câteodată cu o cupă de şampanie în mână.

Iola hotărî să meargă să se plimbe după cină, ştiind că sir Wolfe şi prietenii lui trebuia să se ducă la Cazinoul din

Monte Carlo.

Era oare jucător? Puţin probabil. După ce îşi dăduse atâta osteneală să-şi adune averea, îi displăcea cu siguranţă să-şi arunce banii pe masa verde.

Nu ştia nimic despre el, în afară de faptul că era foarte bogat şi că avea idei greşite despre educaţia copiilor. Descoperea totuşi că are o personalitate fascinantă şi-i era greu să nu se gândească la el.

înţelegea foarte bine că lady Isabel dorea să-l păstreze pentru ea şi căuta să-i acapareze atenţia. Dacă nu cumva era vorba de o dragoste adevărată...

La prima vedere, soţul ei, căpitanul Charles, conte Unwin, avea un aer stupid cu mustaţa lui blondă, groasă şi cu râsul sonor; dar este adevărat că Iola nu-l cunoştea sufi¬cient pentru a-şi permite să-l judece. în orice caz, părea încântat să aibă de soţie pe favorita unui miliardar. Te poţi aştepta la orice în această lume a oamenilor în goană după plăceri. Iola auzise deseori vorbindu-se despre somp¬tuoasele vânători de fazani şi de balurile pe care le dădea regele la Warwick Castle, Chatsworth sau Wentworth Woodhouse, dar era şi mai impresionată de reputaţia festinurilor de la Monte Carlo şi spera să aibă norocul să vadă câteva actriţe celebre, cu pălăriile lor cu pene de struţ şi cu fantasticele lor bijuterii.

„Mi-ar plăcea foarte mult să asist la o recepţie dată de un

prinţ rus sau de un miliardar ca sir Wolfe, se gândi Iola.

Dar este o lume căreia nu am să-i aparţin niciodată". Şi când se gândea că ar fi fost suficient să devină lady Stoneham pentru ca toate uşile să i se deschidă! „Nicidecum, sunt mai fericită aşa!" conchise mulţumită.

La căderea nopţii, coborî în grădină. Lucy adormise foarte repede. De la sosirea aici, dormea foarte bine şi o lăsa liberă până dimineaţa.

Acum, se plimba pe iarbă. Temându-se de răcoarea nopţii, fusese precaută şi-şi luase un şal când părăsise .ipartamentul copilei. Stelele tocmai apăruseră pe cer şi luna îşi arunca razele argintii pe întinsul mării, înainta fără zgomot pe o mică alee care şerpuia printre boschetele înflorite, când un zgomot de voci şi un miros de tutun o trezi din visare. Se opri, ciulind urechile. în spatele unui boschet avea loc o discuţie între doi bărbaţi:

- Cred că ar trebui să-i întâlnesc pe ceilalţi la cazinou, dar nu am niciun chef. Am pierdut destul la joc, săptămâna asta.

- Este un lux pe care ţi-l poţi permite, nu?

- Nu sunt prea sigur...

- Am impresia că Charles are o idee în minte.

- în legătură cu Renton, vrei să spui?

- Desigur.

- Poate ai dreptate. Renton pare destul de îndrăgostit.

- Greu de spus, este un personaj straniu, dar o ştii pe

Isabel!

- Pisica încălzită se teme de apa rece, nu-i aşa, George? Toţi am fost victimele ei cândva.

- Este adevărat, dar prefer să nu-mi amintesc.

- Ai intenţia să-l anunţi pe Renton?

- Nu. Este destul de mare şi de bogat pentru a se păzi sin¬gur. Singurul lucru care mă necăjeşte este că Charles profită mereu, dar prefer să nu mă amestec în ceea ce nu mă priveşte.

- Este lucrul cel mai sănătos, dar Renton a fost foarte bun cu mine: ultima lui afacere mi-a rentat din plin.

- Atunci, încerci să-i strecori un cuvânt?

- Nu... nu cred. Ar putea interpreta greşit şi Isabel are o limbă de viperă, ştii la fel de bine ca mine.

- Tu ai spus-o! E preferabil să nu trezeşti motanul din somn!

- Exact! Hai să-i întâlnim pe ceilalţi în oraş.

Iola rămase pe gânduri. Fusese o discuţie stranie, al cărei sens nu-l înţelegea prea bine. Rezulta că Charles, contele Unwin, încerca să scoată bani de la sir Wolfe, dar prin ce mijloace? Şi de ce celorlalţi le era teamă să-şi avertizeze gazda?

Totul era un mister pentru ea şi reuşi cu greu să adoarmă în seara aceea.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, după micul dejun, Lucy se juca în grădină cu Iola, când spre surpriza lor sir Wolfe veni spre ele.

- Bonjour, le salută el.

- Bonjour, tăticule, răspunse Lucy. Am numărat douăzeci şi două de flori diferite. Şi tu câte?

- NU am nici cea mai mică idee. Este un joc nou?

- Să spunem că încercăm să combinăm botanica şi matematica, explică Iola.

- Ah, nu este un joc! afirmă Lucy, indignată. Şi dacă reuşesc s-o bat pe nanny, voi avea o recompensă.

- Asta se cheamă competiţie, comentă sir Wolfe făcând cu ochiul Iolei.

- Din contră, sir. Este recompensa efortului.

Lucy îşi trecu privirea de la unul la altul fără să înţeleagă şi plecă fugind pe peluză, strigând:

- Mă duc să prind un fluture!

- Se simte cu siguranţă mai bine, remarcă sir Wolfe, urmărind-o cu privirea.

- Mult mai bine. Mănâncă şi doarme foate bine.

- Poate ar trebui să mă scuz că ţi-am pus la îndoială capacitatea.

- Nu, oricine ar fi procedat la fel. Vă voi fi veşnic recunoscătoare, sir, că mi-aţi permis să descopăr Coasta de Azur.

- Ai într-adevăr un aer mai fericit acum.

- De ce spuneţi asta?

- Prima dată când te-am văzut, lăsai impresia că erai profund tulburată. Aveai ceva pierdut în privire.

Iola era uimită. Surpriza ei era atât de mare, încât era gata să-i mărturisească totul, dar avu prezenţa de spirit să tacă. Nu putea să-i dea ea însăşi ocazia să se debaraseze aşa de uşor de serviciile ei. Atâta timp cât sir Wolfe vedea în ea doar o înlocuitoare, va aştepta un timp înainte s-o con¬cedieze.

- Aşadar, ai găsit o soluţie? o întrebă el, cercetând-o cu o privire ciudată.

- La ce?

La problema care te frământa...

Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi...

Ştii, am facultatea de a citi gândurile celorlalţi şi să le ghicesc sentimentele. în ceea ce te priveşte, cred că voi reuşi foarte uşor.

Atunci, nu încercaţi. Este o intruziune în viaţa mea privată... de care mă tem, sir.

Ca să te temi, trebuie să ai ceva de ascuns, Iola îşi ţinu răsuflarea şi întoarse capul. Prin faţa ochilor ei se perindau pe rând figurile lordului Stoneham şi a doicii ei dragi.

- Ai ceva de ascuns? insistă sir Wolfe.

Nu era momentul să-l lase s-o interogheze. Nu se temea doar de întrebările lui, ci mai cu seamă de magnetismul lui. Pe de altă parte, era incapabilă să mintă un om care ţinea atât de mult la adevăr.

- Trebuie să mă duc după Lucy, murmură ea.

Se retrase apoi în grabă, lăsându-l singur.

- Priviţi ce v-am adus, domnişoară Lucy! spuse Harold, întinzându-i o morişcă de vânt din hârtie roşie.

- Ce drăguţă este! exclamă încântată fetiţa

- Se învârte când fugi, iar când bate vântul se învârte şi mai repede.

- Foarte drăguţ din partea ta, Harold, remarcă Iola râzând. Vom merge astăzi la Turbie şi o vom lua cu noi în trăsură. Sunt sigură că se va învârti foarte repede. Dar este al doilea cadou pe care ni-l faci săptămâna asta. Ai să te ruinezi.

- Niciun pericol, sunt bogat: lordul Rothschild a plecat ieri.

- Lordul Rothschild? Nici nu am ştiut că a fost aici! Am auzit atât de mult vorbindu-se despre el, încât mi-ar fi plăcut să-l văd.

- Nu inspiră încredere, dar i-a încredinţat domnului Mayhew un bacşiş colectiv să-l împărţim între noi şi am avut şi eu partea mea.

Domnul Mayhew era secretarul lui sir Wolfe. Era cel care o angajase pe domnişoara Dawes. Iola era puţin neliniştită aflând de sosirea lui la vilă. Se temea să nu-i pună întrebări stânjenitoare în legătură cu schimbarea lor. Dar cum se părea că sir Wolfe nu are de ce să se plângă, nu ar trebui să se teamă.

Ieri, avusese chiar curaj să-i ceară permisiunea de a lua trăsura ca s-o ducă pe Lucy la plimbare. Ardea de dorinţă să vadă capitala Monte Carlo. Citise istoria Principatului şi

dorea să viziteze ruinele de la Turbie.

Trăsura? Desigur, răspunsese domnul Mayhew. De ce nu aţi cerut-o până acum?

NU am avut nevoie, pretinsese ea, ca să nu spună că îl evitase. Am avut o imensă grădină de explorat.

Sir Wolfe mi-a spus că sănătatea lui Lucy s-a ameliorat.

(Ted că dumneavoastră vi se datorează.

- M-am străduit să fac tot ce pot.

(Tim părea foarte ocupat, Iola profitase să se retragă, încântată că putea folosi trăsura oricând dorea.

- Veste bună! spuse ea intrând în apartamentul lor, unde o aştepta Lucy. Putem să mergem să vizităm toate locurile pe care le-am văzut în ghid.

- Şi o să-mi spui povestea lor?

- Voi încerca.

Dacă va fi nevoie, va inventa. îi plăcea să creadă că făcea pentru Lucy ceea ce făcuse doica ei pentru ea; îi deschidea mintea, dorinţa de a cunoaşte, fiind zilnic surprinsă de inteligenţa ei precoce. Era o încântare să-i stimuleze imaginaţia, s-o vadă interesată de tot ce o înconjura.

„Ce ar fi viaţa fără imaginaţie? se gândi. Doar o acumulare de lucruri lipsite de suflet!"

I-ar fi plăcut să discute asemenea subiecte cu tatăl lui Lucy, dar pe de o parte era prea timidă, iar pe de altă parte domnul Carter spusese că era inutil să încerci să

argumentezi în faţa lui.

"El crede că ştie tot, gândi Iola, dar sunt sigură că sunt o mulţime de lucruri pe care nu le-a aprofundat".

Şi totuşi, ce bărbat fascinant era! în fiecare zi descoperea noi probe ale caracterului său inventiv. Pe iaht i s-au arătat numeroase piese pe care le crease singur şi a fost asigurată că până şi coca vasului fusese construită după planurile lui. Chiar şi amenajarea vilei i se datora tot lui, fiind un model de eficacitate şi de organizare.

Personalul era francez, în afară de domnii Mayhew, Carter, Harold şi câţiva valeţi, care îşi însoţiseră stăpânii din Anglia.

Iola era mulţumită. îşi petrecea timpul citind sau plimbându-se cu Lucy în grădină sau prin împrejurimi, neinteresată de mica lume a invitaţilor care evoluau în jurul ei.

Unii veneau pentru o noapte sau două, alţii rămâneau mai mult, ca lady Isabel şi soţul ei.

Necăjită că nu reuşise să-l vadă pe Rothschild, îl întrebă pe Harold:

Mai sunt şi alţi invitaţi importanţi în acest moment?

Toţi sunt importanţi Cel puţin... aşa cred.

Avea nouăsprezece ani şi trebuia să se simtă foarte singur printre aceşti străini. Asta explica fără îndoială desele lui v izite în apartamentul lui Lucy. îşi pierduse bietul de el .imândoi părinţii în urmă cu un an şi nu mai avea un cămin. lolei îi păruse rău pentru el când aflase, deoarece ¡ivea impresia că se simţea ca şi ea, neputincios şi neînsemnat.

- Spune-mi numele lor, insistă Iola, curioasă.

băiatul înşiră o listă lungă de oameni distinşi, dintre care unii plecau deja cu trenul de după-amiază.

- Căpitanul Unwin pleacă şi el, adăugă băiatul.

- Adevărat?

- Numai pentru o noapte! Şi pot să pun pariu că doamna contesă nu o să scape ocazia. Şi-a aruncat deja undiţa să-l prindă pe sir Wolfe. Noaptea trecută spumega de furie pentru că a discutat prea mult, după părerea ei, cu ducesa. Iola prefera să nu-l încurajeze să vorbească pe acest ton despre invitaţii stăpânului său, mai ales că se dezinteresa complet de tot ce o privea pe lady Isabel.

Ştia că această femeie încântătoare o detesta. Nu mai târziu de ieri după-amiază, în timp ce stătea cu Lucy pe o bancă în grădină, se arătase surprinsă:

- Aşadar, eşti încă aici, spusese ea.

- Da, doamnă, sunt încă aici, răspunsese Iola.

- Cred intr-adevăr că meseria de doică nu este pentru tine.

- Mă descurc foarte bine, vă asigur, doamnă contesă.

- Mi s-a vorbit despre o doamnă mult mai în vârstă şi mai experimentată ca tine, pe care o voi recomanda lui sir Wolfe. Aşa că îţi sugerez în propriul tău interes să începi să-ţi cauţi un post.

- Sunteţi foarte amabilă.

- Cred că va fi în măsură să te înlocuiască într-o săptămână sau poate mai mult.

După care se întorsese şi se îndepărtase cu un mers afectat, măturând iarba cu trena.

„Este ridicol să fii geloasă pe o simplă servitoare", gândi Iola.

Dar în seara aceea, privindu-se în oglindă, trebui să admită că aerul marin şi soarele îi îmbunătăţiseră considerabil înfăşişarea. Faţa ei avea o nouă strălucire şi sir Wolfe avea dreptate susţinând că privirea ei părea mult mai senină decât la sosirea pe iaht.

Este adevărat că fusese marcată de moartea doicii, dar odată cu trecerea timpului, începea să se destindă, trăind momente de mare bucurie admirând frumuseţea locului unde se afla.

Servitorii erau foarte atenţi cu ea, mai ales cameristele

iianceze care descoperiseră bucuroase că vorbea fluent limba lor.

singura umbră a fericirii ei era lady Isabel.

Ştii de ce pleacă contele Unwin? îl întrebă ea pe Harold.

A pretins că o afacere îi solicită prezenţa la Nisa, dar domnul Carter spune că nu a lucrat în viaţa lui. în orice caz, ignoră bacşişurile; noi nu am primit niciodată nici măcar o centimă de la el!

l'lecarea contelui sporea misterul discuţiei surprinse de ea in grădină. îşi amintea că îl auzise pe unul din cei doi bărbaţi spunând: ,,Am impresia că Charles are o idee în minte". Ce idee? Avea legătura cu plecarea la Nisa?

- Se pare că depărtarea sporeşte afecţiunea, chicoti Ilarold, dar contesei nu-i pasă ce face bărbatul ei, pe ea o interesează stăpânul.

lola nu se simţea bine. Detesta să audă bârfele personalului pe seama invitaţilor. Mai ales nu voia aşa ceva în apartamentul lor, ştiind că Lucy era numai ochi şi urechi.

Astfel că schimbă subiectul:

- Mulţumim încă o dată pentru cadou. Lucy va putea să încerce morişca în timpul plimbării de astăzi cu trăsura.

- Sunt mulţumit că-i place!

Pe drumul în serpentine care ducea la Turbie, Iola nu încetă să-şi pună întrebări în legătură cu Charles şi Isabel Unwin: ce urmăreau oare? Care era faimoasa idee pe care o avea căpitanul în minte?

Ajungând pe antica pajişte romană, Lucy fu evident fascinată de coloanele aliniate ca santinelele pe stâncile care dominau coasta. Dar admiraţia nu dură mult, preferând să se joace, alergând contra vântului pentru a se învârti morişca.

Cât despre ea, era încântată. Ar fi vrut să-i rămână pentru totdeauna în memorie splendida panoramă care i se oferea privirii. Culoarea mării varia de la albastru-azur la verde-smarald, iar valurile care se spărgeau furioase de stâncile întunecate ofereau un spectacol fascinant. Putea să vadă oraşul Monte Carlo în vale, cu clădirile lui albe scăldate în razele soarelui.

Reveria ei fu întreruptă de vocea lui Lucy, care vorbea cu doi francezi. Aceştia urcaseră fără să-i fi văzut.

- Bună ziua, domnilor, spuse ea politicos. Vino, Lucy, trebuie să plecăm.

- Ce frumoasă este mica domnişoară, observă unul dintre bărbaţi.

liste fata bogatului Renton, cred?

Sir Wolfe Renton, îl corectă Iola, ducând-o de mână pe l.ucy spre trăsura care aştepta mai jos, în sat.

(iei doi bărbaţi le urmară. Fără să ştie de ce, pe Iola o deranja manevra lor. Greşise când confirmase că Lucy era liica lui sir Wolfe? Dar de ce să mintă? In orice caz, ar fi fost uşor să afle întrebând vizitiul sau lacheul, lustalându-se în eleganta caleaşcă descoperită care le iiştepta, îi văzu stând de vorbă cu un al treilea bărbat în picioare, lângă o căsuţă ciudată săpată în stâncă, la marginea drumului.

„Ciudat că ei cunosc numele lui sir Wolfe", se gândi ea. Dat tot atât de adevărat era că splendida lui vilă atrăgea privirile şi era normal ca vizitatorii principatului să întrebe cine-i proprietarul. Era tributul plătit bogăţiei, o neplăcere pe care ea nu va trebui fără îndoială s-o suporte niciodată. I.ucy se dovedi plină de vervă pe drumul de întoarcere. Morişca de hârtie o făcea să pună tot felul de întrebări despre viteza vântului, despre cai, iahtul tatălui ei, marile pacheboturi care mergeau în America. Iola trebui să admită că nu ştia să răspundă la toate întrebările.

- întreabă îl pe tatăl tău, care ştie în mod sigur toate răspunsurile.

- Dar tata este întotdeauna foarte ocupat.

- Sunt sigură că va fi încântat să-ţi răspundă, dacă îi vei pune întrebări inteligente. Trebuie să încerci.

Nerăbdătoare să-i arate lui sir Wolfe interesul fetiţei pentru diverse probleme, Iola vru să afle dacă este prezent.

- Sir Wolfe este aici? îl întrebă ea pe majordomul francez.

- Este în salon, domnişoară.

- Poţi să ne conduci? Domnişoara Lucy doreşte să-l vadă.

- Binevoiţi să mă urmaţi, domnişoară.

îmbrăcată în roz, Lucy, care era departe de a fi timidă, dădu buzna în salon, ţinând morişca deasupra capului.

Iola aşteptă afară, lăsând uşa deschisă.

- Bonjour, Lucy, se auzi vocea gravă a lui sir Wolfe.

- Eşti încântătoare, draga mea! Ca un buchet de trandafiri! răsună o voce de femeie.

Iola recunoscu imediat tonul mieros al ladyei Isabel.

- Nanny a spus că trebuie să vin să te întreb pe tine. Cine va câştiga într-o cursă dintre un cal şi un tren?

- întrebare grea, răspunse sir Wolfe. Totul depinde de concurenţi. Dar eu cred că numai caii mei de curse pot întrece trenurile pe care tu le vezi de-a lungul coastei.

- Nu le-am văzut niciodată. Este adevărat că înaintează ca melcii?

- Nu este adevărat! Cere-i lui nanny să te ducă la gară, să le vezi.

- Bineînţeles. Şi voi face o întrecere cu ele, deoarece pot fugi foarte repede.

Sunt convinsă, spuse lady Isabel. Tu trebuie să fii i .ipabilă de multe lucruri, ca tatăl tău. Ştii că este cel mai inteligent bărbat pe care l-am întâlnit şi poate cel mai inteligent din lume? li adevărat, tată?

Aş vrea să fie! Şi ţie, ţi-ar plăcea să devii cea mai inteligentă femeie din lume?

- Nanny spune că e mai bine să fii bun şi amabil decât foarte inteligent şi că oamenii trebuie judecaţi după inima lor.

(iitase cuvânt cu cuvânt ceea ce Iola învăţase ea însăşi în copilăria ei.

- Are dreptate, şi sper că tu vei avea întotdeauna inimă bună.

- Bineînţeles că e bună la inimă! interveni lady Isabel. Ca noi toţi de aici, îndrăznesc să sper.

- Tu nu! protestă Lucy. Harold spune că tata e în ghearele tale şi că eşti o adevărată tigroaică.

Lady Isabel rămase fără replică.

- Destul, Lucy! interveni sir Wolfe. Fugi, este ora ceaiului. Copila ieşi în fugă şi Iola, care o aştepta în hol, o auzi pe lady Isabel Unwin protestând:

- Ţi-am spus, Wolfe, să scapi de tânăra asta. E clar că a vorbit cu servitorii în faţa lui Lucy, ceea ce este de neiertat! Iola era obligată să-i dea dreptate în sinea ei. Roşind

violent, o luă pe Lucy de mână şi se îndepărtă. Era o prostie: ea care avusese atâta grijă s-o ţină departe de bârfe, iată că era acuzată acum de perfidie.

„Nu mi-a trecut prin minte că Lucy l-ar putea auzi pe Harold", se dojeni ea, disperată. Lady Isabel câştigase: de data asta va fi cu siguranţă concediată. Ce va face? Era prea devreme să se întoarcă acasă. Lordul Stoneham cu sigu¬ranţă nu renunţase.

Simţind că ceva nu e în ordine, Lucy întrebă:

- Eşti supărată, nanny?

- Nu, dar ai fost nepoliticoasă. Eşti destul de mare pentru a şti că nu trebuie să repeţi ce a spus Harold, deoarece nu era pentru urechile tale.

- O urăsc pe tante Isabel! Imediat ce apare tata, se preface că este drăguţă cu mine şi...

- Nu este o scuză. Te-ai purtat urât.

- De ce? Am spus adevărul şi tata vrea să spun întotdeauna adevărul.

- Dar acum va fi foarte supărat pe Harold.

- îmi place Harold, este drăguţ şi îmi aduce cadouri.

- Ştiu. Dar nu trebuia să repeţi tatălui tău ce a spus. S-ar putea să fie concediat.

- Am să-i spun tatei că este greşeala mea... Crezi că îl va da afară?

- Poate... şi pe mine.

Oh, nu, nanny. Tu nu! Nu vei pleca. Nu mai vreau doici bătrâne care nu-mi spun niciodată poveşti şi îmi cer tot l impui să stau cuminte.

lola o luă în braţe şi o strânse la piept. în fiecare seară o săruta înainte de culcare. Era clar că bietul copil avea mare nevoie de afecţiune.

De aceea, decise să nu-i mai vorbească niciodată despre eventuala ei plecare. La ce bun s-o necăjească?

- Şi eu vreau să rămân cu tine, spuse ea, dar tu nu trebuie să-l plictiseşti pe tatăl tău repetând vorbe care nu-i sunt pe plac.

- Crezi că i-ar face plăcere să fiu mai drăguţă cu tante Isabel?

- Fără îndoială.

- Da, dar ea are gheare! Nu vreau să-i facă rău tatei!

- Haide! Haide! Este invitata tatălui tău şi trebuie să fii drăguţă cu ea.

- Ar trebui să-mi cer iertare? Nu-mi pare rău pentru ce i-am spus, dar sunt necăjită pentru Harold.

- Cred că ar fi bine să vorbim despre altceva, zise lola, sărutând-o. A fost o prostie, dar toţi facem câteodată prostii.

- Şi tu?

- Oh, da! Şi regret întotdeauna amarnic.

- Ca şi mine. Şi tata va regreta într-o zi că a iubit-o pe

tante Isabel, pentru că e într-adevăr o prostie să iubeşti pe cineva care are gheare!

Capitolul 8

După cină, Iola ieşi în grădină. Era răcoare, dar voia să profite până în ultima clipă de şederea la Monte Carlo, deoarece avea impresia că se apropia de sfârşit.

Isabel câştigase fără îndoială partida. După incidentul de după-amiază, sir Wolfe va fi de acord să angajeze o doică mai în vârstă şi mai experimentată. Dar ea o iubea cu adevărat pe Lucy şi avea inima strânsă; suferea nu numai pentru situaţia ei, dar mai mult pentru fetiţă. Se ruga să aibă parte de o doică plină de înţelegere, care să ştie să-i trezească interesul pentru frumuseţile acestei lumi. Şi ea fusese interesată să acumuleze noi cunoştinţe în copilăria ei; viaţa i se părea prea scurtă pentru a-i potoli setea de cunoaştere.

Şi sir Wolfe cum începuse? Cum reuşise să facă o asemenea avere?

După spusele domnului Carter, părinţii lui nu fuseseră oameni foarte bogaţi şi nimeni nu se aştepta să-l vadă lansându-se într-o carieră în care să ajungă să lucreze alături de cei mai mari specialişti în finanţe.

„Mi-ar plăcea să-mi vorbească despre viaţa lui!" îşi spuse ea. "Dar nu aş îndrăzni niciodată să-i cer aşa ceva. M-ar considera fără îndoială impertinentă".

Traversă peluza şi se trezi lângă micul boschet care înconjura un mic bazin de apă plin de nuferi şi unde înotau peşti roşii.

în seara aceasta, locul era pustiu. Se aşeză pe aceeaşi bancă pe care o ocupaseră cei doi bărbaţi a căror discuţie o surprinsese noaptea trecută. Parcă auzea şi acum cuvintele lor: "O ştii pe Isabel la fel de bine ca mine..." „Toţi am fost cândva victimele ei..." O victimă în ce sens? Ce intenţiona femeia aceea să facă? îşi mai aminti că vorbiseră despre „a strecura un cuvânt" lui sir Wolfe. Despre ce vorbeau oare? Era sir Wolfe în pericol? Unul din ei spusese apoi că „E preferabil să nu trezeşti motanul din somn".

A

Le era oare teamă? începu să se gândească intens.

Harold lăsase să se înţeleagă că lady Isabel va profita cu siguranţă de absenţa căpitanului.

lola era o tânără inocentă care nu ştia nimic despre desfrâu, dar nu era atât de naivă încât să nu ştie că unii bărbaţi au aventuri cu femei măritate. îl auzise pe tatăl ei vorbind despre idila prinţului de Walles cu încântătoarea contesă de Warwick, apoi cu Lillie Langtry, o actriţă. Mai fusese şi o oarecare doamnă Keppel, a cărei biografie apăruse în toate revistele pentru femei şi...

Deodată, piesele puzzle-ului începeau să se ordoneze în mintea ei.

Desigur! Sir Wolfe avea o aventură cu lady Isabel şi absenţa soţului noaptea uşura lucrurile. Va putea s-o întâlnească în camera ei.

lira surprinsă că putea să aibă asemenea gânduri, dar ceva îi spunea că acesta era adevărul: căpitanul Charles plecase cu bună-ştiinţă, pentru a-i oferi lui sir Wolfe posibilitatea de a-i face nestingherit curte soţiei sale.

„Oribil", se scutură ea, dezgustată.

Nu reuşea însă să înţeleagă ce beneficiu urmărea să obţină Charles?

Ultima piesă a puzzle-ului îşi găsi locul: căpitanul era sărac, iar sir Wolfe era bogat. Acum, avea în faţa ochilor toată intriga: lady Isabel îl aştepta pe sir Wolfe în camera ei şi căpitanul plecat apărea ca prin miracol şi făcea o scenă. El începea să ameninţe cu izbucnirea unui scandal şi termina prin a-şi vinde foarte bine tăcerea.

„Ei, imaginaţia mea merge prea departe” îşi spuse. Cu toate acestea, era convinsă că în povestea asta era ceva putred. Prea era cusut totul cu aţă albă. Era limpede pentru toată lumea că lady Isabel îi făcea ochi dulci lui sir Wolfe; atunci, de ce soţul ei o lăsa singură cu el?

„E o cursă! Sunt sigură!”, îşi spuse, în acelaşi timp, era obligată să admită că povestea nu o privea. “Nu trezi motanul care doarme”, spusese unul din bărbaţi. Poate avea dreptate.

Apoi, se gândi la Lucy. Oricare ar fi sfârşitul poveştii, copila va suferi. Servitorii vor vorbi - ei ştiu întotdeauna totul - şi cu toate eforturile ei, nu-i va putea împiedica să bârfească.

Şi ce se va întâmpla în cazul unui divorţ? Sir Wolfe, om de onoare, va fi obligat să se însoare cu lady Isabel, devenind astfel mama vitregă cea mai detestabilă pe care şi-o putea imagina pentru Lucy.

„Trebuie să împiedic aşa ceva!” hotărî ea. “Trebuie să-i salvez pe Lucy şi pe tatăl ei!”

Uşor de spus, dar ce să facă?

Era relativ devreme şi invitaţii nu plecaseră încă în oraş. După cină, mai rămâneau să discute, aşteptând câteodată până la miezul nopţii pentru a pleca la cazinoul care în ghid semăna cu un enorm tort de aniversare.

„Trebuie să-l avertizez pe sir Wolfe înainte de a pleca”, îşi spuse. Dar cum să fac?

At unei, îi veni ideea: se duse în camera lui Lucy şi cu mare grijă să nu o trezească, căută pe întuneric un flacon pe care-l pusese pe etajera de deasupra lavaboului. lira un medicament pentru Lucy pe care nu i-l mai dăduse, considerându-l ineficace. Flaconul era pe jumătate plin.

¡1 goli în lavabou, îl puse în buzunar şi plecă în căutarea majordomului.

- Puteţi să-i spuneţi lui sir Wolfe că vreau să vorbesc cu el o clipă? îl întrebă. Spuneţi-i că este important, o priveşte pe domnişoara Lucy.

- Am înţeles. Aşteptaţi aici?

- Nu, îl voi aştepta în cabinetul său de lucru.

- Bine, aprobă majordomul, îndreptându-se spre sufragerie.

Şi Iola, cu flaconul în buzunar, plecă să-l aştepte în birou, încăperea în care intră avea un aspect masculin, mobilată cu fotolii mari din piele, o bibliotecă şi un birou imens la care sir Wolfe lucra chiar şi în vacanţe. Era acoperit cu hărţi şi diverse documente fără îndoială secrete, care ar fi făcut cu siguranţă bucuria multor finanţişti în căutare de „ponturi” la bursă.

Aşteptarea dură atât de mult, încât începea să se întrebe dacă sir Wolfe amâna pentru a doua zi întrevederea. Dar când auzi voci şi râsete, înţelese că oaspeţii părăseau

sufrageria.

Câteva clipe mai târziu, sir Wolfe intră în încăpere.

Era îmbrăcat în costum de seară care-l făcea să arate seducător.

- Ai vrut să mă vezi? o întrebă el. în legătură cu ce problemă?

- îmi pare rău că vă deranjez, sir, răspunse cu o voce nesigură, dar am descoperit că medicamentul lui Lucy s-a terminat. Or, trebuie să-l ia neapărat în fiecare zi.

- Şi ce pot să fac la ora asta?

- M-am informat, sir: farmaciile din Monte Carlo sunt închise, dar mi s-a spus că este una la Nisa care rămâne deschisă toată noaptea.

- La Nisa? Vrei să trimit o trăsură acum? Sunt sigur că putem aştepta până dimineaţă!

- M-am gândit să profităm de trăsura care pleacă astă-seară la Nisa, să-l aducă pe domnul căpitan Unwin. Nu va fi un deranj prea mare şi Lucy va avea medicamentul la prima oră.

- Nu pleacă nicio trăsură în seara asta la Nisa, iar căpitanul nu se întoarce decât mâine.

- Oh! îmi pare rău! Am fost prost informată. Am înţeles că se întoarce sigur în noaptea asta...

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Wolfe o privi scrutător şi ea plecă jenată ochii pe flaconul

pe care-l ţinea în mână. îmi cer scuze, bâigui ea, îndreptându-se spre uşă.

- O clipă! Vreau să ştiu cine ţi-a spus că Unwin se întoarce astă-seară.

Iola îşi reţinu respiraţia.

- Nu-mi amintesc exact... un servitor. Era foarte sigur. Căpitanul se întoarce fără îndoială în noaptea asta, chiar dacă va trebui să închirieze o trăsură la Nisa.

Acestea fiind spuse, se retrase. Făcuse tot ce putuse şi dacă sir Wolfe refuza să înţeleagă, sau prefera să ignore avertismentul ei, nu va putea să-şi reproşeze decât lui însuşi dacă lucrurile ieşeau prost.

întinsă în pat, nu reuşi să adoarmă. Nu înceta să se întrebe dacă făcuse bine amestecându-se în ceva ce nu o privea. Ce urma să se întâmple acum?

De fapt, nu avea nimic de pierdut. Oricum va fi obligată să plece, deci ce importanţă mai avea? Cel puţin va fi liniştită: nu fusese laşă şi egoistă, ca prietenii lui sir Wolfe. Şi apoi... nu avea niciun motiv s-o lase pe lady Isabel să profite de toţi aşa de uşor! Gândul acesta îi linişti conştiinţa.

Luând micul dejun a doua zi dimineaţă, Iola era nerăbdătoare să afle ce se petrecuse în timpul nopţii în cealaltă parte a vilei. Un valet strânse masa şi ea tocmai o pieptăna pe Lucy când Harold intră în apartament.

Avea în mână un mic cadou pentru Lucy. Era o minge de cauciuc viu colorată, care o încântă pe copilă.

Iola nu putea fi înşelată: mingea era un pretext. Harold nu o cumpărase decât ca să poată discuta cu ea în apartamentul copilei.

- Ce minge frumoasă, spuse Iola. Mulţumeşte-i lui Harold şi du-te să te joci cu ea pe peluză, Lucy; vin şi eu imediat.

- Mulţumesc Harold, eşti foarte drăguţ, strigă fetiţa fugind spre grădină, bătând mingea.

- Ţi-am spus să nu-ţi mai cheltuieşti aiurea banii, îl dojeni Iola. Ar trebui să-i pui deoparte pentru zile negre.

- Am cumpărat-o ieri, în faţa porţii, de la un negustor ambulant.

In mod ciudat, Lucy prefera micile cadouri ieftine ale lui Harold jucăriilor scumpe care i se ofereau.

Harold ardea de nerăbdare să-i povestească ce se întâm¬plase, dar Iola, pentru a-şi ascunde propria curiozitate, se prefăcu că face ordine în lucrurile fetiţei.

- Ce manevre, astă-noapte! începu el. Nici nu o să credeţi.

A

încercând să pară indiferentă, Iola nu se putea împiedica să asculte cu cel mai mare interes.

- în momentul plecării la cazinou, contesa a pretins o subită durere de cap şi nu a mai vrut să meargă. Sir Wolfe a rămas desigur cu ea. Eu eram de gardă pe hol şi cum uşa salonului era întredeschisă, am putut s-o văd pe contesă mconjurându-i gâtul cu braţele, spunând cu o voce ademenitoare: „Mă duc să mă culc, dragă. Nu întârzia prea mult, te aştept".

- Harold, nu pot să cred, zise Iola. Cred că inventezi.

- Vă jur că exact aşa a spus. Apoi a ieşit şi a început să urce scările. Sir Wolfe a urmat-o şi ea s-a întors şi i-a surâs, întocmai ca într-o scenă de teatru. Un adevărat spectacol.

- Nu exagerezi?

- Deloc! Apoi, sir Wolfe a trecut în cabinetul său de lucru şi eu am aşteptat... în caz că are cineva nevoie de mine. Iola îşi muşcă buzele ca să nu surâdă; ştia foarte bine că aşteptase numai pentru a şti dacă stăpânul lui se va duce până la urmă în camera contesei.

- Am aşteptat până pe la ora unu dimineaţa.

- Şi ce s-a întâmplat?

- Am auzit paşi în curte... şi ghici cine a intrat? Căpitanul! Cred că a lăsat trăsura în faţa intrării, deoarece nu cred că a venit de la Nisa pe jos.

- E cam departe, într-adevăr!

- A intrat foarte liniştit şi cum eram aşezat în umbră, nu m-a văzut. Şi-a pus pălăria şi paltonul pe un scaun, apoi a

început să urce scara. Tocmai atunci a ieşit sir Wolfe din cabinet.

Iola asculta cu sufletul la gură.

,,Hello, Charles, a spus. Credeam că nu te întorci mai devreme de mâine".

Căpitanul a tresărit puternic, auzindu-1. Nu-şi venea în fire şi s-a bâlbâit: "Wolfe? Nu eşti... la cazinou? Unde este toată lumea?"

Sir Wolfe a răspuns: „Isabel s-a dus la culcare după cină; a spus că are o migrenă, iar eu am lucrat".

- Şi ce a spus căpitanul? întrebă Iola.

- A mormăit că se duce să vadă ce face Isabel şi s-a grăbit să urce scara.

Iola respiră uşurată: avusese dreptate să-l prevină pe sir Wolfe, iar el avusese prudenţa să ţină seama. Spera să nu suspecteze că folosise medicamentul ca pretext, să creadă că fusese o simplă coincidenţă. Trebuia să trimită pe cineva la farmacie după medicament, pentru a nu trezi bănuieli.

- Pot să-ţi încredinţez un comision, Harold? Am nevoie de un medicament pentru Lucy. Este un produs foarte cunoscut, care se găseşte în toate farmaciile.

- Contaţi pe mine, promise el. Dar trebuie să recunoaşteţi că azi-noapte am asistat la o frumoasă reglare de conturi.

- Sper ca migrena doamnei contese să fi trecut până în

dimineaţa asta, se mulţumi ea să răspundă. Mulţumesc încă o dată pentru cadoul lui Lucy. Priveşte cum se distrează.

Se aplecară amândoi pe fereastră şi o văzură încercând să jongleze cu mingea.

- Am adorat întotdeauna copiii, mărturisi Harold. Când o să mă însor, sper să am o duzină!

- In acest caz, începe de pe acum să faci economii, îl sfătui râzând Iola.

Coborând în grădină, Iola se gândea că lui Lucy îi lipsea un frate sau o soră. Spera însă din tot sufletul ca sir Wolfe să nu se însoare cu o persoană ca lady Isabel, cu toate că era evident genul de femeie care-i plăcea.

Se juca acum cu Lucy, când sir Wolfe, mai matinal ca toţi invitaţii săi, apăru pe alee.

- Priveşte ce îndemânatică sunt tată! strigă fetiţa zărindu-1. încearcă să faci la fel, adăugă ea, aruncându-i mingea.

El o prinse din zbor şi i-o aruncă înapoi, dar Lucy nu reuşi s-o prindă şi mingea se rostogoli sub un boschet.

- Bonjour! o salută el pe Iola.

- Bună ziua, sir!

- Lucy pare că se simte foarte bine. Crezi cu adevărat că are nevoie de medicamentul pe care-l voiai neapărat astă-noapte?

- Ţin să respect cu stricteţe recomandările medicului, răspunse ea, simţind că roşeşte.

- Păreai atât de îngrijorată seara trecută, zise el pe un ton ironic, încât mă aşteptam s-o văd palidă şi gata să leşine. Iola nu găsi nimic de răspuns.

- Cum te-am lăsat deja să înţelegi, reluă el, câteodată sunt foarte intuitiv şi ceva îmi spune că trebuie să-ţi fiu recunoscător.

- Pentru că sănătatea lui Lucy se ameliorează? Nu mie trebuie să-mi mulţumiţi, ci aerului marin şi soarelui. Este atât de fericită aici.

- Vrei să spui fericită că este cu tine?

- Eu... mi-ar plăcea să cred.

Lucy veni în fugă spre ei.

- Am găsit-o! spuse. Acum, e rândul tău să mi-o arunci, tată!

Se jucară împreună câteva minute, apoi sir Wolfe privi ceasul şi spuse:

- Cred că au sosit ziarele. Mă duc să lucrez.

Se îndepărtă fără să se întoarcă şi Iola oftă uşurată. “Este

prea inteligent, îşi spuse, pentru a nu ghici adevărul, dar mi-ar plăcea să nu mai facă aluzii”.

Capitolul 9

Iola petrecu după-amiaza în oraş cu Lucy, încântată de tot ce vedea, în special de cazinou şi de portul de agrement, întoarsă acasă, Lucy vorbi despre cele văzute până la ora de culcare.

- Vreau să merg la cazinou, să văd cum câştigă oamenii bani!

- Trebuie să aştepţi, să fii mai mare, răspunse Iola. Nu eşti admis înainte de douăzeci şi unu de ani.

- Este nedrept, totul numai pentru cei mari.

- Tu ai alte avantaje. Adulţii nu au pe nimeni care să le spună poveşti pentru a-i ajuta să adoarmă.

- Şi îmi spui una acum?

- Da, una foarte frumoasă.

- Atunci, sunt mulţumită că nu sunt mare.

- Dar trebuie mai întâi să spui rugăciunea.

fetiţa se dezbrăcă repede, îngenunche pe pat şi recită rugăciunea pe care o învăţase de la „nanny a ei".

- O spui aşa de frumos, zise Iola sărutând-o, încât niciun înger nu o să refuze să vegheze asupra ta.

- Eşti sigură că sunt aici?

- Absolut sigură.

- Cu atât mai bine. Acum, spune-mi povestea.

Iola nu terminase povestea când observă că Lucy adormise. O înveli bine, verifică dacă ferestrele erau bine închise, apoi ieşi.

Ajunsă în camera ei, făcu baie, apoi îmbrăcă una din cele mai frumoase cămăşi de noapte pe care le avea. După aceea, citi până târziu o carte despre obiceiurile franceze, de care era pasionată. Purta uniforma de doică în timpul zilei, dar pe dedesubt şi noaptea folosea lucrurile ei personale.

Nopţile fiind răcoroase, erau necesare două cuverturi. Era bucuroasă că era departe de vântul rece şi de zăpezile de acasă, în timp ce aici soarele scălda totul cu razele lui.

O izbucnire teribilă o făcu să tresară, speriată.

- Ce-ai făcut cu ea? strigă o voce furioasă. Spui imediat ce-ai făcut cu ea sau trebuie să folosesc forţa?

Se ridică din pat şi se trezi dominată de sir Wolfe cu înălţimea lui, nebun de furie.

- Ce s-a întâmplat?

- Ca şi cum nu ai şti! urlă el. Unde este Lucy? Unde au dus-o?

- Ce vreţi să spuneţi? Doarme în...

Uşa de legătură era larg deschisă şi camera fetiţei era luminată. Iola sări din pat, în cămaşa de noapte şi cu părul căzând pe umeri. Patul lui Lucy era gol.

- Lucy! Lucy, unde eşti? o strigă ea. Te-ai ascuns? Arată-te imediat!

- Nu este ascunsă aici, este acolo unde aţi dus-o!

- S-a dus poate în grădină, dar de ce să facă aşa ceva?

- Nu este în grădină, ştii bine. A fost răpită!

- Răpită? repetă Iola, uluită.

Sir Wolfe avea în mână o bucată de hârtie pe care Iola i-o smulse fără ceremonie.

- Am găsit-o strecurată sub uşă când am venit de la cazinou, spuse el. Era mai târziu ca de obicei, din fericire, altfel aş fi găsit-o abia dimineaţă.

Iola abia îl auzea. Pe hârtie era scris în franceză, cu majuscule:

„DACĂ VREŢI SĂ VĂ VEDEŢI FIICA, DEPUNEŢI ZECE MII DE FRANCI SUB PIATRA DE SUS A PRIMULUI POD DE PE DRUMUL SPRE MONTE CARLO. DACĂ ANUNŢAŢI POLIŢIA, O VOM OMORÎ”.

Iola citea fără să înţeleagă. Era imposibil!

-A... fost răpită? bâigui ea. Cine... a putut să facă o asemenea faptă îngrozitoare? Şi cum au putut s-o ia fără să aud nimic?

- Tu trebuie să răspunzi. Şi să nu-mi spui că nu ai niciun amestec!

- Eu... cum?

Iola înţelese în sfârşit ce voia să insinueze. Cum putea să creadă aşa ceva?

- Credeţi cu adevărat că aş putea face aşa ceva? Cum îndrăzniţi să vă imaginaţi că pot face rău unei copile pe care o iubesc atât de mult?

- Ai un tupeu nemaipomenit, ripostă bărbatul, dar te previn: e în interesul tău să mărturiseşti înainte să te facă poliţia franceză să vorbeşti! S-ar părea că nu sunt nişte îngeri.

- Vă rog... nu mergeţi la poliţie. Plătiţi aşa cum cer.

Trebuie s-o salvăm pe Lucy!

- Asta urmăreşti, nu-i aşa? Să mă faci să plătesc! Dar cum pot să am încredere în tine, chiar plătind?

- Vreţi să mă ascultaţi în sfârşit? protestă Iola, furioasă la rândul ei. NU am niciun amestec... La urma urmei, puţin îmi pasă ce credeţi, tot ce contează este s-o salvăm pe Lucy.

- Unde este? insistă el, făcând un pas spre ea.

Iola crezu că o va lovi.

- Credeţi-mă, vă rog, îl imploră ea. NU am niciun amestec!

- Mă tot întrebam dacă eşti cu adevărat doică, dar văzându-te în ţinuta asta, m-am lămurit!

Iola îşi dădu în clipa aceea seama că era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte destul de transparentă şi-şi duse instinctiv mâinile la piept.

- Cred că nu pretinzi că din banii pe care-i câştigi îţi poţi permite asemenea lenjerie!

Fără să-i răspundă, Iola îmbrăcă dezabieul aflat pe scaunul de lângă pat. Confecţionat din mătase albă şi împodobit cu dantele, nu făcea decât să întărească spusele bărbatului.

- Nu plec de aici până nu-mi spui unde este Lucy!

- Vreţi să încetaţi odată cu această acuzaţie? Mă credeţi capabilă de o asemenea cruzime? Lăsaţi genul acesta de comportament prietenilor dumneavoastră.

Furia şi disperarea o făcuseră să-şi piardă controlul şi cuvintele ei o luaseră înaintea gândurilor.

- Scuzaţi-mă! Nu trebuia să spun aşa ceva. Acum însă trebuie să ne gândim la Lucy, adăugă cu un glas gâtuit.

Se prăbuşi pe marginea patului, cu capul în mâini, reflectând cu voce tare:

- Cred că au intrat prin grădină... De acolo au putut să iasă în drum fără să fie văzuţi.

- Şi nu au întâmpinat nicio dificultate, zise bărbatul.

- Dar unde s-au dus după aceea? încerca să analizeze ipotezele posibile.

- Cred că ştiu cine a făcut-o! izbucni ea la un moment dat.

- Treci la mărturisiri?

- Revenind alaltăieri de la Turbie, continuă Iola ignorându-i remarca, doi bărbaţi m-au întrebat dacă Lucy este fata „bogatului Renton”. Ne-au urmărit până la trăsură şi când am plecat, i-am văzut vorbind cu un al treilea individ în faţa uneia din acele case ciudate săpate în stâncă... Poate avem o şansă: cum ei nu se aşteaptă să găsiţi mesajul decât mâine dimineaţă, s-au mulţumit poate s-o ducă provizoriu acolo. Repede, o trăsură! Poate putem să-i prindem. Vă conduc la acea casă.

Wolfe ezita s-o creadă.

- Repede! Repede! imploră ea. Fiecare secundă poate fi importantă.

- Presupun că vei dispărea pe fereastră îndată ce voi ieşi din cameră.

- Trebuie să aveţi încredere în mine! Sunteţi atât de mândru de intuiţia dumneavoastră, încât ar trebui să ştiţi că spun adevărul. O iubesc pe Lucy atât de mult, încât prefer să-mi pierd capul decât să-i fac cel mai mic rău. După privirea pe care i-o aruncă, Iola înţelese că l-a convins.

Sir Wolfe ieşi din cameră fără un cuvânt.

îşi scoase dezabieul, trase pe ea o bluză albă de bumbac şi pentru a nu fi remarcată în întuneric, aruncă pe umeri capa neagră a doicii.

Sir Wolfe o aştepta în hol. Era încă în haine de seară sub pardesiu. Fără o vorbă, o precedă în curte, unde o trăsură era gata de drum. Doi rândaşi veneau dinspre grajduri, ca întăriri.

- La Turbie cât poţi de repede, spuse Wolfe vizitiului. O să-ţi spun unde să opreşti.

Biciul atinse spatele cailor, care porniră în goană.

- Spune-mi mai exact ce s-a întâmplat la Turbie, îi ceru sir Wolfe Iolei.

Ea începu să-i relateze detaliat despre cei doi francezi al căror comportament o intrigase, dar era greu să-i descrie cu precizie.

- NU aveau nimic deosebit, spuse ea, dar erau destul de bine îmbrăcaţi.

- Nobili?

- Nu. Dar nici săraci nu erau. Despre feţele lor aş putea spune că trădau viclenie.

- E cam puţin despre nişte răpitori de copii, nu crezi?

- Credeţi că... pot fi cruzi cu ea?

- Să sperăm că nu.

- Cum aţi putut să fiţi atât de neglijent încât să lăsaţi casa nepăzită? Sunteţi atât de bogat! O avere ca a dumneavoastră provoacă invidie...

Se gândea la căpitanul Charles şi la lady Isabel.

- Răpirile de copii sunt frecvente în America, continuă Iola. Trebuia să vă gândiţi că Lucy este vulnerabilă în faţa unei răpiri.

- în -Anglia, toate casele mele au paznici de noapte pentru a proteja lucrurile de valoare, răspunse el pentru a se justifica.

- Dar ce puteţi avea mai de preţ decât Lucy? Dumnezeule... nu putem merge mai repede? S-ar zice că abia înaintăm.

- Este o pantă mare. Mai repede, Gaston! strigă el vizitiului, aplecându-se pe fereastră.

- Fac tot ce pot domnule, dar curbele sunt foarte periculoase noaptea.

- Are dreptate. Nu e cazul să avem un accident.

- Desigur, răspunse Iola, dar sunt foarte neliniştită! Şi când mă gândesc că astă-seară i-am spus că îngerul ei păzitor va avea grijă de ea.

- Nu pare să fi fost eficace.

- E încă prea devreme s-o spunem. în definitiv, nu aţi găsit mesajul lor mai devreme decât fusese prevăzut? Ce oră este?

- în jur de patru dimineaţa.

- Ei au crezut că vă întorseseţi deja de la cazinou.

- Poate.

- Se spune că întotdeauna criminalii fac o greşeală care le este fatală... Dar pot fi periculoşi! Aveţi ceva cu care să vă apăraţi?

- Da, am luat un revolver. Cum m-ai acuzat că sunt neglijent, pot să-ţi spun că este încărcat.

- Cu atât mai bine, răspunse ea.

- Suntem aproape de Turbie, spuse el privind pe fereastră. Ce facem?

- Spuneţi-i vizitiului să oprească puţin mai sus, cum a făcut prima dată când am venit aici. Casa este aproape în faţă.

Ordinul fu transmis cu voce scăzută.

- Ar trebui să rămâneţi aici, domnişoară Dawes.

- Nici nu mă gândesc, merg cu dumneavoastră. Sunt mai multe case asemănătoare, aţi putea să vă înşelaţi.

Coborâră din trăsură. Un felinar îi permise să-i vadă pe cei doi rândaşi descălecând şi legând caii de un gard.

- Fiţi gata să interveniţi dacă este cazul, le şopti sir Wolfe. Şi acum, îi spuse el Iolei, arată-mi casa.

- Aceasta este, spuse după o uşoară ezitare. Da, sunt sigură!

Bărbatul traversă strada însoţit de cei doi rândaşi şi de un valet, care stătuse pe capra trăsurii. Formau toţi patru o echipă hotărâtă, cu sir Wolfe în frunte ţinând revolverul în

mâna dreaptă. Făcu un semn băieţilor care se aruncară în uşă, sfărâmând-o într-un zgomot infernal.

O femeie ţipă şi Iola alergă să vadă ce se întâmplă înăuntru. într-o mică bucătărie, sir Wolfe ţinea la respect trei bărbaţi şi o femeie, luaţi vizibil prin surprindere.

- Ce aţi făcut cu ea? tună el.

în clipa aceea, auziră vocea lui Lucy şi Iola se repezi în camera alăturată. O zări la lumina unei lumânări pe Lucy legată cu o frânghie, întinsă pe un pat îngust.

- Nanny! Nanny! strigă fetiţa.

Iola o strânse în braţe, cu lacrimi alunecând pe obraji.

- S-a terminat, draga mea. Te-am găsit, nu mai ai de ce să te temi.

- M-au luat din patul meu! spuse Lucy, supărată. Am încercat să strig, dar un om mi-a pus mâna la gură.

- Eşti în afară de pericol, draga mea. Te ducem acasă, încercă să-i dezlege frânghia, dar lacrimile o orbeau. în acel moment, intră sir Wolfe.

- Eşti bine, draga mea? o întrebă el.

- Vreau să mă scol, tată, dar m-au legat.

Când reuşi să dezlege frânghia, Lucy se aruncă la pieptul lolei.

- Ştiam că vei veni în ajutorul meu! M-am rugat la îngerul meu păzitor şi el m-a ascultat.

- Am şi eu dreptul la un sărut, interveni sir Wolfe aşezându-se pe marginea patului.

- Un sărut mare! Pentru că ai ajutat-o pe nanny, fiind sigură că ea va ghici unde sunt.

El o sărută pe obraz şi o puse pe pat. Era învelită într-o cuvertură, dar nu avea pe ea decât cămaşa de noapte.

- Eşti îngheţată! exclamă Iola, făcând gestul de a-şi scoate capa.

Sir Wolfe o opri şi-i oferi pardesiul lui, apoi o luă pe Lucy în braţe.

- Cred că ai avut destule aventuri în noaptea asta, spuse el. Cu cât vom ajunge mai repede acasă, cu atât va fi mai bine.

în bucătărie, rândaşii îi legau pe cei trei bărbaţi, în timp ce femeia plângea lângă sobă.

- Rămâneţi să-i păziţi până la sosirea poliţiei, ordonă sir Wolfe.

- Contaţi pe noi, sir, răspunse cel mai în vârstă.

Bărbatul îi întinse pistolul şi-i şopti:

- îţi interzic să-l foloseşti, dar îi va ţine la respect.

- M-am mai folosit de revolver, sir!

- Ştiu. De aceea nu mi-e teamă să ţi-l încredinţez.

Vizitiul, care rămăsese la trăsură se grăbi să-i întrebe:

- Aţi găsit-o, sir? începusem să mă neliniştesc.

- Totul este bine. Jacques rămâne să-i păzească pe prizonieri. Să mergem acasă.

Lucy se aşeză în trăsură lângă tatăl ei. Cum lola voia să se aşeze pe banca opusă, sir Wolfe îi ceru să se apropie.

- Aşază-te lângă Lucy, să-i ţii cald.

- Acum mi-e cald, zise fetiţa. Mi-a fost frig când m-au adus aici, cu trăsura lor murdară. Miroseau a usturoi.

- Ai fost curajoasă, fetiţa mea... Sunt mândru de tine.

- Să spun drept, mi-a fost tare frică. Dar când am văzut unde mă duc, mi-am spus că nanny îşi va aminti cu siguranţă locul.

- Mi-am amintit, zise Iola, nereuşind să-şi stăpânească lacrimile.

Nu voia să-şi trădeze emoţia în faţa lui sir Wolfe, care va crede cu siguranţă că este un caracter slab şi încercă să-şi şteargă ochii cu dosul mâinii.

- Cred că ai nevoie de o batistă, zise el surâzând.

O scoase pe a lui din buzunarul hainei şi i-o întinse peste capul copilei. Cum o lanternă lumina acum interiorul trăsurii, puteau să-şi vadă feţele.

- De ce plângi, nanny? întrebă Lucy. Nu mai sunt în pericol. De altfel, ai spus că îngerul meu păzitor veghează tot timpul asupra mea.

- Este adevărat, răspunse Iola, putem amândouă să-i mulţumim din adâncul sufletului. Dar tatăl tău şi cu mine am trăit momente groaznice când am găsit patul gol.

- Este foarte rău să furi copii. Vor merge la închisoare?

- Sper, afirmă sir Wolfe, şi îţi promit că aşa ceva nu se va mai întâmpla. Vor fi de-acum paznici în jurul vilei şi peste tot unde vom merge.

- Soldaţi, tată!

- Mi-e teamă că nu sunt atât de important pentru asta. Dar vor fi oameni înarmaţi şi bine antrenaţi.

- Va fi formidabil! Ce aventură! Poţi să faci o poveste, Nanny?

- Poate, dar ar fi mai bine să uităm ce s-a întâmplat.

- Ei bine, am să vă spun eu povestea unei fetiţe curajoase numită Lucy, propuse sir Wolfe.

- Cea care a fost răpită?

-Da.

- A fost salvată?

- Da, şi a fost atât de curajoasă, încât a primit o medalie.

- Oh, grozav! Va fi o recompensă?

- Trebuie să aştepţi sfârşitul poveştii... dar am impresia că tu vei primi mâine o frumoasă medalie de aur.

- Splendid! O voi purta tot timpul şi voi spune la toată lumea că am câştigat-o.

Iola îl privi surprinsă pe sir Wolfe.

Nu bănuise niciodată că avea atâta imaginaţie, că reuşise să aleagă cuvintele potrivite pentru a alunga spaima lui Lucy. Majoritatea copiilor sau chiar a femeilor din anturajul lui sir Wolfe ar fi făcut o

criză de nervi după o asemenea încercare. Dar Lucy suportase curajos totul şi se vedea că sir Wolfe ştia să aprecieze acest lucru.

Cerul începu să se lumineze şi stelele să pălească atunci când ajunseră la vilă.

Domnul Mayhew îi aştepta în pragul uşii. în spatele lui erau majordomul Carter, Harold şi aproape tot personalul francez.

- Aţi găsit-o, slavă Domnului! exclamă domnul Mayhew. NU aş fi crezut că poate să i se întâmple lui Lucy ceva atât de îngrozitor.

Sir Wolfe coborî primul din trăsură, cu Lucy în braţe.

- Sunt salvată! strigă fetiţa. Şi voi primi o medalie de aur pentru curajul meu.

- Totul e bine când se termină cu bine, Mayhew, spuse sir Wolfe, dar aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple.

- Sper din inimă, sir, răspunse secretarul.

Era palid, pe feţele servitorilor se citea îngrijorare, iar ochii lui Carter şi ai lui Harold exprimau o mare bucurie.

- Cred că Lucy şi domnişoara Dawes au nevoie de ceva cald, sugeră sir Wolfe.

- Da, imediat, aprobă domnul Mayhew, mă ocup eu.

Toate luminile erau aprinse. La etaj, Iola zări prin uşa întredeschisă a camerei ei dezabieul şi cămaşa de noapte aruncate pe pat şi roşi.

Dar ce importanţă mai avea? Acum că sir Wolfe le văzuse, ştia că nu era o doică obişnuită.

El se aşeză într-un fotoliu cu Lucy pe genunchi după ce o învelise cu o pătură, strângând-o cu dragoste în braţe. Văzându-l cum se purta cu copila, Iolei îi era greu să creadă că era acelaşi bărbat care nu cu mult timp în urmă o acuza furios de răpire.

Simţindu-se urmărit, se întoarse şi când ochii lor se întâlniră, Iola simţi că i se taie respiraţia.

Capitolul 10

Iola coborî din pat fără zgomot, ca să nu o trezească pe Lucy.

După lumina care se strecura printre perdele, îşi dădea seama că era târziu; spre surprinderea ei, dormise bine după toate încercările prin care trecuse, încerca sentimente stranii, necunoscute, cărora nu le putea da un nume.

A

închise ochii, dorind să retrăiască sfârşitul nopţii trecute. O revedea pe Lucy cu capul sprijinit de umărul tatălui ei, care o strângea în braţe.

Vrând s-o ducă în patul ei, Lucy tresărise şi strigase, speriată:

- Nu! Nu! Se vor întoarce să mă ia! Mi-e frică!

- Poate să doarmă cu mine, propusese Iola.

Sir Wolfe reflectase o clipă, apoi decisese:

- Desigur, aprobase el. Voi trimite un servitor să-i aducă patul.

- Nu e nevoie. Noaptea e înaintată şi patul meu este destul de mare pentru amândouă.

- Vrei să spui că vom dormi în acelaşi pat, nanny? întrebase Lucy. Oh! Ce noroc!

- Cu o condiţie! intervenise sir Wolfe, ducând-o în camera Iolei: să te culci imediat, fără să mai vorbeşti cu nanny.

Este foarte târziu şi nu vreau să vă găsesc mâine dimineaţă moarte de oboseală.

- Mă culc imediat. Ce minunat să fim împreună!

Sir Wolfe o aşezase pe pat şi o învelise cu grijă. Apoi, o privise pe Iola. Ochii lor se întâlniseră pentru a doua oară şi Iola se înfiorase din nou. Vrusese să plece ochii, dar nu reuşise. Era prizoniera privirii lui.

- Noapte bună şi... mulţumesc, spusese el cu o voce gravă. Iola fusese incapabilă să-i răspundă şi el părăsise camera, închizând uşa.

Culcându-se mai târziu lângă Lucy, îşi dăduse seama ce se întâmplase cu ea.

Se îndrăgostise.

„Nu este posibil! Imaginaţia mea a luat-o din nou razna” gândea lola acum când soarele era deja în înaltul cerului. Florile grădinii şi apa fântânilor arteziene care aruncau mii de curcubeie în aer păreau să participe şi ele la bucuria de nedescris care-i umplea inima. Tot ce o înconjura avea o nouă strălucire.

A

îmbrăcă o bluză albă, o fustă de bumbac apretată şi-şi puse centura cu catarama de argint. Se întreba dacă nu-şi pierduse capul. Era timpul să se trezească la realitate: pentru sir Wolfe nu era decât o servitoare, nimic mai mult. Dacă ar fi avut cea mai mică idee despre sentimentele ei pentru el, ar fi considerat-o impertinentă şi ar fi concediat-o imediat.

Acest gând o aduse la cele întâmplate în urmă cu câteva ore. Nu uitase prea repede că o acuzase de complicitate la răpirea lui Lucy?

„Mă tot întrebam dacă eşti cu adevărat doică!” strigase el furios.

Acum, ar trebui să-i dea o explicaţie. îşi luă capul în mâini, neştiind prea bine ce să facă.

Dacă va spune adevărul, el va şti că adevărata domnişoară Dawes murise şi drept urmare nu va veni să se ocupe de Lucy.

Dar cum să-l mintă? îi va arunca imediat una din privirile lui scrutătoare la care era incapabilă să reziste.

Ce să facă?

Nu se putea împăca nicidecum cu ideea să nu-l mai vadă, s-o părăsească pe Lucy şi să rămână singură pe lume.

Dar avea de ales?

Putea să se întoarcă acasă şi să se mărite împotriva voinţei cu lordul Stoneham, sau să găsească de lucru. Era însă ceva foarte nesigur, chiar presupunând că sir Wolfe ar fi atât de generos încât s-o

ajute. Apoi îşi spuse că dacă nu mai voia o doică, ar putea s-o accepte ca guvernantă, doar avea pregătirea necesară.

„Aş putea rămâne şi... aş putea să-l văd”.

De fapt, asta dorea cu adevărat: să-l poată vedea, să fie alături de el, indiferent de modul cum ar putea s-o trateze. La urma urmei, era cu adevărat indiferent? Acea privire, noaptea trecută...

Nu avea însă nicio experienţă care s-o ajute să înţeleagă. Este adevărat că înspăimântătoarea încercare prin care trecuseră împreună îi unise în acele momente. Dar acum, trebuia să revină la normal. Sir Wolfe va deveni din nou rezervat, distant şi inabordabil. Cum să-şi imagineze că ar tolera fără să se înfurie ca guvernanta fiicei lui să-i vor-bească acesteia despre sirene şi îngeri păzitori?

Suspină şi se aşeză la fereastră, pentru a simţi mângâierea aerului cald pe pielea ei.

„Credeam că dragostea străluceşte ca soarele pe mare, gândea ea, dar eu nu simt decât durere şi tristeţe. Ce nefericire să mă îndrăgostesc de un bărbat ca sir Wolfe!” Era prea tânără, prea naivă, prea inocentă şi complet neştiutoare în ale vieţii. Sir Wolfe credea într-o lume populată de regi, prinţi, oameni de stat, bancheri şi femei superbe, unde nu era loc pentru ea.

Se gândea la lady Isabel, genul de femeie care-i plăcea lui. Era inteligentă, conversa cu uşurinţă, ştia să epateze, să impresioneze şi cum să atragă bărbaţii.

„Cum să rivalizez cu ea?” se întreba Iola.

Surâse cu amărăciune. Ea nu era decât o simplă servitoare care se afla acolo pentru a face ce i se cere, asta era tot. Dar indiferent de sentimentele ei, lumea în care creştea Lucy va trebui să continue.

Sună un valet, pentru a-l întreba cât este ceasul.

- Este amiază, domnişoară, răspunse acesta.

- In acest caz, domnişoara Lucy şi cu mine vom lua prânzul, dacă am pierdut micul dejun. Nu vă grăbiţi, Lucy încă nu s-a trezit.

- Domnul a spus că doreşte să vă vadă imediat ce vă treziţi. Este în biroul său.

Inima Iolei tresări. Era bucuroasă, dar totodată îngrijorată.

- Merg imediat. Cereţi unei cameriste să vină să stea cu domnişoara Lucy în absenţa mea.

- Bine, domnişoară.

Fugi să se privească în oglinda de deasupra şemineului, temându-se ca faţa să nu-i trădeze sentimentele. Dar arăta la fel, numai ochii erau mai mari.

îşi aranjă părul cu mâna, pentru a-l disciplina. De când era la Monte Carlo, nu reuşise niciodată să-şi ţină părul strâns la spate într-un coc, cum îl avea nanny. Degeaba încercase cele mai severe pieptănături, reuşea întotdeauna să-i înconjoare faţa cu şuviţe ondulate, după ultima modă a frumoaselor americane pictate de Charles Dana Gibson.

- Ce vrea să-mi spună? Ce doreşte să ştie? întrebă ea imaginea din oglindă.

Fiecare pas însemna un efort, iar coridoarele păreau fără sfârşit. Se opri în faţa uşii, simţind că nu are curaj să intre, să se găsească faţă în faţă cu sir Wolfe.

Avea atâtea de explicat. Era cu siguranţă supărat că fusese înşelat, el care ura atât minciuna. Şi totuşi, va trebui să joace cu cărţile pe faţă.

„Poate ar fi mai bine să fug, înainte să mă concedieze”, îşi

spuse.

Dar o tresărire de mândrie moştenită fără îndoială de la strămoşii ei militari, o făcu să ridice capul. Bătu la uşă şi intră cu un pas hotărât.

Sir Wolfe era aşezat la birou, în faţa unui teanc de hârtii. Ridică imediat capul şi o privi, dar Iola nu reuşi să-i susţină privirea. Aşteptă, cu inima strânsă, să-i vorbească.

- Te-ai odihnit?

-Da... da, mulţumesc, bâigui ea, dar Lucy... doarme încă.

- Asta ne permite să vorbim în linişte. Vrei să ne aşezăm? propuse el, indicând o canapea şi fotoliile îndreptate spre grădină.

Iola luă ezitant loc pe canapea, încercând zadarnic să-şi ascundă îngrijorarea.

împreunându-şi mâinile pentru a le împiedica să tremure, aşteptă.

Sir Wolfe rămase în picioare, privind-o. Soarele se juca în părul lui.

- Te-ai hotărât în sfârşit să mărturiseşti? o întrebă amabil, aşezându-se în faţa ei.

- Să mărturisesc... ce?

- Secretul tău. Nu se poate să nu ştii că mi-am pus multe întrebări despre tine.

Iola inspiră profund.

- Nu se poate să... uitaţi? Lucy este fericită cu mine şi... eu

o iubesc din tot sufletul. Nu este suficient?

- M-ai considera insensibil dacă aş fi lipsit de curiozitate.

- Ştiţi cel puţin că nu sunt vinovată pentru ceea ce m-aţi suspectat.

Spre propria ei surpriză, Iola îndrăzni să-l întrebe:

- Cum aţi putut să vă imaginaţi fie şi pentru o singură clipă... că aş fi capabilă să...

Dar expresia pe care o citi în ochii lui o intimidă şi o împiedică să continue.

- Sunt gata, fireşte, să-mi cer scuze. Vrei să mă ierţi? spuse el cu o blândeţe neaşteptată.

- Da! Eu... presupun că şocul v-a adus în stare să bănuiţi pe toată lumea.

- Pe tine în special.

- De ce?

- Pentru că era evident că nu eşti doică. Eşti prea inteligentă, prea distinsă şi mai ales mult prea frumoasă! îl privea cu ochii măriţi de uimire, îmbujorată.

- Mult prea frumoasă! repetă el. Şi mă întreb de ce te deghizezi aşa cum faci şi de ce.

Iola rămăsese stană de piatră.

- îmi imaginez că te ascunzi... dar de ce?

- Da... mă ascund, mărturisi ea abia auzit.

- Ce ai făcut? Nu pot să cred că este vorba de ceva îngrozitor.

- Dar aţi gândit-o... noaptea trecută.

Sir Wolfe surâse.

- Să încetăm acest schimb de cuvinte şi să luăm lucrurile de la început. îşi dai seama că nici măcar numele adevărat nu ţi-l cunosc?

- Iola.

- Este un nume frumos, care ţi se potriveşte. Şi mai cum? Ea ezită să răspundă, dar cum erau puţine şanse ca numele de familie să-i spună ceva, la ce bun să-l ascundă?

- Herne.

- Şi ce s-a întâmplat cu adevărata domnişoară Dawes?

- A murit... răspunse ea cu un glas tremurat, gata să plângă.

- Asta explică tristeţea ta. Presupun că a fost doica ta. Aprobă cu un semn din cap, incapabilă să rostească un cuvânt.

- Şi te-ai hotărât să-i iei locul... Dar de ce? De ce? insistă el cu căldură şi simpatie.

- M-am dus la ea s-o văd şi să-i cer un sfat... Mi-a vorbit despre noua ei slujbă... despre iahtul dumneavostră, despre Coasta de Azur... Am petrecut noaptea la ea. Şi dimineaţă, am găsit-o... moartă!

Vocea i se frânse şi lacrimi începură să-i alunece pe obraz. Sir Wolfe o privi atent, apoi se ridică din fotoliu.

- Cred, spuse el liniştit, că ai din nou nevoie de batista

mea.

în timp ce i-o întindea, se aşeză pe canapea lângă ea.

- înţeleg ce simţi... şi te-ai gândit atunci să te ocupi de Lucy cum a făcut ea cu tine.

-Am încercat, şi ştiţi că am făcut-o... fericită.

- Şterge-ţi lacrimile, dragostea mea, şi spune-mi de ce ai fugit.

Iola crezu că nu auzise bine. Visa. Ridică ochii uzi de lacrimi spre el, uimită.

Pe buzele lui plutea un surâs pe care nu i-l văzuse niciodată.

- Ce aţi... spus? murmură ea.

- M-ai auzit bine.

îi înconjură umerii cu braţul şi o trase cu blândeţe spre el. Emoţionată cum nu fusese în viaţa ei, Iola îşi ascunse faţa la umărul lui. Gestul lui era atât de reconfortant!

- M-ai intrigat şi totodată fermecat mult înainte de azi- noapte, şi când am bănuit că eşti responsabilă de răpirea lui Lucy, am înţeles că furia mea nu era a unui bărbat înşelat, ci a unui îndrăgostit dezamăgit.

- Cum puteţi să mă iubiţi? întrebă ea, cu inocenţă.

Wolfe surâse şi ridicându-i bărbia cu două degete, răspunse:

- Aş putea să-ţi dau nenumărate răspunsuri, dar principalul este că sentimentele mele pentru tine sunt

total diferite de tot ce am simţit până acum în viaţa mea. Şi mi-am spus că asta înseamnă cu siguranţă dragoste.

- Sunteţi... sigur? Şi eu, azi-dimineaţă, am...

Vocea ei se frânse.

- Ei bine... azi-dimineaţă? întrebă el.

- Nu... nu pot să vă spun.

- Iată ce va uşura lucrurile, zise el, apropiindu-şi buzele de ale ei.

Deoarece nu fusese niciodată sărutată, Iola realiză că ceea ce simţea depăşea tot ce îşi imaginase vreodată. încerca o senzaţie de nespus simţind contactul cu braţele şi cu buzele lui.

A

In timp ce o căldură necunoscută o învăluia, simţea că bărbatul punea stăpânire nu numai pe buzele ei, ci şi pe sufletul şi pe întreaga ei fiinţă. Lumea din jurul ei dispăruse. Totul era atât de minunat, încât i se părea că zboară spre un tărâm unde dragostea este atotstăpâni- toare.

- Şi acum, spune-mi adevărul, insistă cu tandreţe bărbatul.

- Eu...vă... te iubesc!

Propriile cuvinte sunau ca un cântec divin în urechile ei.

- Te iubesc! Aşa e bine, draga mea. Este ceea ce voiam să te aud spunând. Eşti atât de dulce şi de inocentă, atât de... pură! Noaptea trecută, mă întrebam îngrozit dacă eşti măritată, dacă nu încerci să fugi de un bărbat. Acum ştiu că

nu te-a sărutat nimeni, niciodată... Am dreptate, nu-i aşa?

- Nu-mi imaginam că un sărut poate fi atât de minunat! Ai dreptate: nimeni până acum... nu a încercat să mă sărute.

- Ştiam! Nu puteai să fii decât pură şi perfectă.

- Trebuie să-ţi spun... de ce am fugit.

Bărbatul o atrânse mai tare lângă el.

- Tatăl meu... un general foarte autoritar... voia să mă mărite cu un oarecare lord Stoneham...

- Stoneham? întrebă el. Cred că îl cunosc. Nu vorbeşti cumva de acel responsabil de district? E un om bătrân!

- Da... el este.

- Cum ai putea să te măriţi cu un bărbat atât de bătrân încât ţi-ar putea fi tată? Dar poate şi eu sunt prea bătrân pentru tine?

- Nu... Nu! Te iubesc! Vârsta ta nu are importanţă. Dar lordul Stoneham este îngrozitor. Când mi s-a spus că eram destinată lui, am fugit.

- Să mulţumim lui Dumnezeu că ţi-a dat atâta înţelepciune. Când mă gândesc că aş fi putut să te cunosc măritată! Viaţa mea ar fi fost un infern, deoarece acum ştiu că eşti femeia cu care am visat întotdeauna să mă însor... Oh! Ghicesc la ce te gândeşti: prima dată nu te-am aşteptat să mă însor cu tine. Avem atâtea lucruri de explicat, dar singurul lucru care contează este că mă iubeşti şi te iubesc.

- Da, singurul... murmură Iola.

- Dar trebuie să-ţi spun tot: m-am însurat cu o femeie pe care o admiram şi care mi se părea potrivită din toate punctele de vedere, crezând că are calităţile unei soţii. Era un contract de asociere, într-un fel. Nu credeam în marea dragoste cântată de poeţi: o priveam ca o emoţie la care un om cu minte nu trebuie să se lase pradă.

- Şi... acum?

-Acum, ştiu că poeţii au dreptate! Sentimentele mele pentru tine sunt demne de poveştile cu zâne pe care i le spui în secret lui Lucy.

- Cât mă bucur să te aud vorbind astfel! exclamă ea, cu lacrimi de fericire în ochi.

- Tu aveai dreptate, nu eu. Toate lucrurile astea fac parte din dragoste, acea dragoste pe care i-ai dat-o fiicei mele şi care... acum mi-o dai mie.

- Da, da! Te iubesc atât de mult, încât nu pot spune în cuvinte.

0 luă în braţe şi buzele lor se uniră din nou.

- Te iubesc, Iola. Dumnezeu singur ştie de ce a trebuit să aştept atât pentru a crede în sfârşit în dragoste.

- Este atât de minunat!

- Tu eşti minunată, scumpa mea.

Iola era atât de radioasă, încât bărbatul îi sărută cu ardoare pleoapele, obrajii şi mica bărbie.

nu te-a sărutat nimeni, niciodată... Am dreptate, nu-i aşa?

- Nu-mi imaginam că un sărut poate fi atât de minunat! Ai dreptate: nimeni până acum... nu a încercat să mă sărute.

- Ştiam! Nu puteai să fii decât pură şi perfectă.

- Trebuie să-ţi spun... de ce am fugit.

Bărbatul o atrânse mai tare lângă el.

- Tatăl meu... un general foarte autoritar... voia să mă mărite cu un oarecare lord Stoneham...

- Stoneham? întrebă el. Cred că îl cunosc. Nu vorbeşti cumva de acel responsabil de district? E un om bătrân! -Da... el este.

- Cum ai putea să te măriţi cu un bărbat atât de bătrân încât ţi-ar putea fi tată? Dar poate şi eu sunt prea bătrân pentru tine?

- Nu... Nu! Te iubesc! Vârsta ta nu are importanţă. Dar lordul Stoneham este îngrozitor. Când mi s-a spus că eram destinată lui, am fugit.

- Să mulţumim lui Dumnezeu că ţi-a dat atâta înţelepciune. Când mă gândesc că aş fi putut să te cunosc măritată! Viaţa mea ar fi fost un infern, deoarece acum ştiu că eşti femeia cu care am visat întotdeauna să mă însor... Oh! Ghicesc la ce te gândeşti: prima dată nu te-am aşteptat să mă însor cu tine. Avem atâtea lucruri de explicat, dar singurul lucru care contează este că mă iubeşti şi te iubesc.

- Da, singurul... murmură Iola.

- Dar trebuie să-ţi spun tot: m-am însurat cu o femeie pe care o admiram şi care mi se părea potrivită din toate punctele de vedere, crezând că are calităţile unei soţii. Era un contract de asociere, într-un fel. Nu credeam în marea dragoste cântată de poeţi: o priveam ca o emoţie la care un om cu minte nu trebuie să se lase pradă.

-Şi... acum?

-Acum, ştiu că poeţii au dreptate! Sentimentele mele pentru tine sunt demne de poveştile cu zâne pe care i le spui în secret lui Lucy.

- Cât mă bucur să te aud vorbind astfel! exclamă ea, cu lacrimi de fericire în ochi.

- Tu aveai dreptate, nu eu. Toate lucrurile astea fac parte din dragoste, acea dragoste pe care i-ai dat-o fiicei mele şi care... acum mi-o dai mie.

- Da, da! Te iubesc atât de mult, încât nu pot spune în cuvinte.

O luă în braţe şi buzele lor se uniră din nou.

- Te iubesc, Iola. Dumnezeu singur ştie de ce a trebuit să aştept atât pentru a crede în sfârşit în dragoste.

- Este atât de minunat!

- Tu eşti minunată, scumpa mea.

Iola era atât de radioasă, încât bărbatul îi sărută cu ardoare pleoapele, obrajii şi mica bărbie.

Urmă apoi urechea, coborî pe gât şi sărută locul unde îi simţea pulsul accelerat, făcând-o să tremure.

- Draga mea... nu te speria.

- Nu mă sperii, murmură ea, numai că am început să mă simt... foarte ciudat.

- Mica mea iubită adorabilă! spuse el cu voce plină de pasiune.

- Trebuie... să termini povestea, spuse ea timid.

- încerc, dar nu este uşor. Draga mea, nu ştiu ce s-a întâmplat, dar mi-ai schimbat complet viaţa. Parcă nu mai sunt acelaşi om.

- Te vreau aşa cum eşti.

- Cum te vreau şi eu.

- Termină povestea...

- Am descoperit curând că soţia mea minţea tot timpul şi că-i eram indiferent. Când a rămas însărcinată cu Lucy, nu mi-a mai ascuns că o plictisesc şi că nu voia un copil. Dar nu ştiai niciodată dacă ce spune e adevărat. Inventa scuze atât de absurde, încât oricine şi-ar fi dat seama că nu este sinceră.

- Acum înţeleg de ce doreşti ca Lucy să audă numai adevărul... Dar sunt atâtea feluri de adevăr.

- Acum ştiu.. Trebuie să mă înveţi, ca pe Lucy, să-mi folosesc imaginaţia şi să mă încred în inima mea la fel ca în mintea mea.

- Aşa înţeleg şi eu viaţa. Dar... tu eşti atât de inteligent, atât de cultivat, încât...

- încât ce?

- Mi-e teamă că o să mă găseşti prea simplă, prea ignorantă... şi până la urmă să te saturi de mine.

- Din contră. Mi-ar plăcea foarte mult să te învăţ tot ce ştiu. Şi dacă este vorba de ignoranţă în materie de dragoste, draga mea, voi fi cel mai conştiincios profesor.

- NU ai prefera să semăn mai mult... cu celelalte femei care ţi-au plăcut?

Se gândea la frumuseţea contesei Isabel, la eleganţa, siguranţa şi maturitatea ei.

- Te vreau aşa cum eşti! protestă el. Sunt încântat de frumuseţea ta, de inteligenţa ta şi te ador când te îndoieşti de tine însăţi cu atâta inocenţă.

- învaţă-mă să fiu cum doreşti şi poate... voi fi capabilă să te fac fericit.

- Nu mă îndoiesc nicio clipă. Astfel că, draga mea, nu-mi rămâne decât să te întreb când vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Putem să ne căsătorim? NU am decât optsprezece ani, voi avea nevoie de consimţământul tatălui meu.

- Să ne căsătorim la Monte Carlo. Din moment ce vei fi soţia mea, nu cred că tatăl tău va mai putea face ceva. Şi sincer vorbind, fără să fiu infatuat, nu cred că va face

obiecţii.

- Vreau să fiu a ta... murmură ea. Putem să ne căsătorim curând? Simt nevoia să fiu sigură că nu este un vis.

- Ne căsătorim mâine. II trimit imediat pe Mayhew la Monte Carlo.

Privindu-l cum se ridică de lângă ea, Iola se gândi că niciun bărbat nu putea fi mai atrăgător. Se temea însă să nu fie un vis, totul părându-i prea frumos. Cum putea să aibă norocul incredibil să devină soţia unui bărbat atât de strălucitor?

- Este adevărat? întrebă ea, neîncrezătoare. Spune-mi că nu visez. Mă iubeşti... cu adevărat?

- Dulcea mea dragoste! Când vom fi căsătoriţi, nu vei mai avea nicio îndoială.

O luă în braţe şi o sărută cu nespusă tandreţe.

- Du-te să te schimbi, îi spuse el. Abandonează această uniformă care îţi stă minunat, dar care nu mai este necesară. Vreau să te văd cum eşti cu adevărat, la fel de elegantă şi de seducătoare ca azi-noapte, când te-am surprins în cămaşă de noapte.

Iola roşi violent.

- Regret... că m-ai văzut aşa.

- Cu toate că eram furios, îmi spuneam că nimeni nu putea să fie mai adorabilă ca tine. îmi va fi greu să aştept până mâine ca să te pot vedea din nou cu părul desfăcut,

în cămaşa aceea de noapte seducătoare.

- Mă faci să mă jenez.

- Nu îndrăznesc să-ţi spun ce simt când mă gândesc la tine în ţinuta aceea, iubita mea, dar să ştii că o zână sau o sirenă născută din imaginaţia ta nu ar putea fi mai frumoasă. Fugi, acum! adăugă el sărutându-i părul. Mă faci să devin prea romantic. Aproape mă tem că averea mea păleşte în faţa frumuseţii şi purităţii tale.

- Dacă ai pierde tot ce ai, am să te iubesc şi mai mult, ca să pot să te ajut.

- Te ador! M-ai ajutat deja foarte mult, scumpa mea, şi nu pot să spun cât contez pe ajutorul tău în viitor. Dar sunt sigur că tot ce-mi vei oferi va fi din dragoste.

- Cred că Lucy are nevoie de un frate sau o soră... Dacă o să-ţi dăruiesc un fiu, voi avea sentimentul că ţi-am fost foarte utilă.

- Văzându-te noaptea trecută în căsuţa aceea mizerabilă ţinând-o pe Lucy în braţe cu atâta emoţie, am înţeles că aş da tot ce am pentru a avea un copil de la tine.

Buzele lor se întâlniră din nou, cu aceeaşi pasiune.

Iola era atât de copleşită de emoţie, încât nu mai ştia ce se întâmplă cu ea. Singurul lucru pe care-l dorea era ca sărutul să dureze la nesfârşit.

Dar braţele lui îşi slăbiră în cele din urmă strânsoarea.

- Acum, du-te să faci ce ţi-am spus, îi ceru el. Lasă-mă să

mă ocup de căsătoria noastră. Te iubesc atât de mult, încât fiecare oră de aşteptare mi se pare o eternitate.

Iola era prea fericită ca să nu-i dea ascultare. Se îndreptă parcă plutind spre apartamentul ei.

- Nanny, tu eşti? întrebă fetiţa auzind-o intrând în cameră. Fetiţa se trezise şi stătea sprijinită de perne.

- M-am trezit şi am văzut că sunt acasă! spuse ea. Nu este minunat? Dar tu ai un aer ciudat. Oh, nanny, ce s-a întâmplat? Spune-mi.

- Nu e nimic, draga mea, răspunse Iola cu o voce care cânta. Doar dragoste.

Sfârşit.